

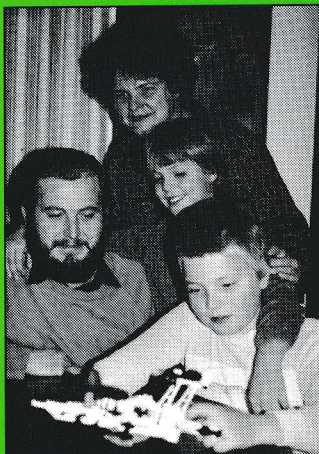
glasilo salezijanske družine

leto 1991

Salezijanski vestnik

številka

I

Fotografija: Mirko Anželj

SALEZIJANSKI VESTNIK 1/91
Glasilo salezijanske družine
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

YU ISSN 0353-0477

Uprava: Katehetski center -
Knjižice, Ljubljana - Rakovnik

Ureja uredniški odbor
Glavni urednik: Tone Ciglar
Odgovarja: dr. Alojzij S. Snoj
Lektorira: prof. Berta Golob
Opremil: Bojan Klančar
Tisk: Kratochwill, Ljubljana

Naslov: Salezijanski vestnik
Rakovniška 6, p.p. 4
61108 Ljubljana

Na podlagi mnenja Republiškega
komiteja za kulturo je Salezijans-
ki vestnik oproščen prometnega
davka.

Salezijanski vestnik je ustanovil
sv. Janez Bosko leta 1877. V
slovenskem jeziku izhaja od leta
1904. Po svetu izhaja v 39
izdajah in v 18 jezikih (letna
naklada je preko 10 milijonov
izvodov).

Po zamisli ustanovitelja je
Vestnik vez med člani salezijan-
ske družine. Izhaja štirikrat
letno. Obvešča o življenju salezi-
janske družine doma in po svetu
ter posreduje don Boskovo
vzgojno izkušnjo. Vestnik je don
Boskov dar vsakomur, ki ga želi.

Hvaležni smo za vsak dar, ki nam
pomaga pri kritju stroškov tiskanja.

UREDNIK VAM

Prvna beseda v letu Gospodovem 1991 naj bo iskren pozdrav z željo, da bi bilo blagoslovljeno, da bi vedno znali in zmogli reči **DA** božjim načrtom! Bog nam daj srečno leto, da se ga bomo veselili in bomo lahko veliko dobrega naredili. Hvala za božična voščila in za dobre želje, s katerimi ste nas pospremili v novo leto. Biti član tako številne salezijanske družine, to res daje občutek duhovnega bogastva in se počutimo kar nekam varno.

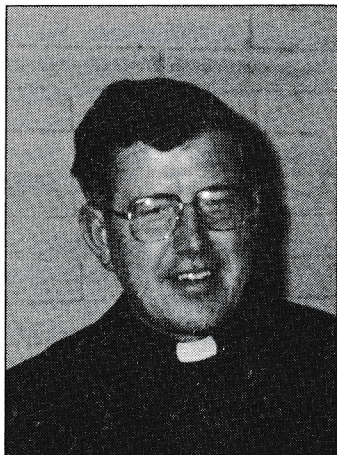
Leto 1991 bo zaznamovano z 90-letnico prihoda salezijancev na Rakovnik in v našo domovino. Iz Priloge v tej številki, ki je posvečena predstavitvi salezijanskih sotrudnikov, pa boste zvedeli, da smo se Slovenci srečali z don Boskom že vsaj leta 1868 (torej kar 33 let pred prihodom samih salezijancev!), ko je v Zgodnji danici Luka Jeran objavil življenjepis don Boskovega svetniškega gojenca Mihca Magoneja; dve leti pozneje pa še Dominika Savia, kakor ju je napisal don Bosko sam. Ne prezrite torej priloge!

Zasnova Vestnika bo tudi letos ostala ista, na kakršno smo se navadili preteklo leto. Veseli smo, če vam Vestnik pomaga pri spoznavanju in poglobljanju salezijanske duhovnosti, kakor jo je živel in učil sveti Janez Bosko. Naj tudi tokrat velja zahvala in priznanje vsem, ki se trudite tako pri širjenju in vzdrževanju Vestnika, kakor tudi pri zavzemanju, da bi črpali iz bogastva don Boskove osebnosti. Če bomo pustili, da nas prežme don Boskov apostolski duh, bomo najbolje odgovorili na vabilo papeža Janeza Pavla II., da bi se vsi kristjani vključili v ponovno evangelizacijo v duhovni pripravi na treteje tisočletje krščanstva. Vsak član salezijanske družine je prav zaradi te pripadnosti dejaven kristjan v svojem matičnem verskem občestvu.

Tudi v tem letu vas prosim za razumevanje in pomoč. Bodimo duhovno povezani, podpirajmo drug drugega, da bomo lahko veliko dobrega storili Cerkvi in narodu. Vemo, da je don Bosko vedno hotel vzgajati poštene državljane in dobre kristjane! Vsak izmed nas je zelo dragocen in njegov prispevek v skuno zakladnico nenadomestljiv. Ne pustimo, da bi zlo bilo močnejše samo zato, ker je organizirano in bi dobro bilo slabo samo zato, ker dobri ne bi nastopali povezani!

Z najlepšimi pozdravi in najboljšimi željami vsem skupaj in vsakemu posebej.

Tone Ciglar

DON BOSKOV NAVDIH OB DEVETDESET- LETNICI

"Srečen sem, da sem se moral poglabljati v življenje sv. Janeza Boska. Odkril sem, da je velik svetnik. Z lastno roko sem nekako otipal resnične zakladnice kreposti. V njem je ljubezen do Marije enako velika kakor pri največjih svetnikih, v njem je združenost s Kristusovim trpljenjem tako močna, da je razžarjala njegove grudi! Kot poseben nepogrešljiv dokaz njegove svetosti pa je to, da se je v njem vse nadnaravno skrivalo v naravnem in da se ni nikjer v njegovem življenju kazalo kot nekaj izrednega... Njegova podoba postaja za nas vedno bolj previdnostna...!"

Tako je zapisal kardinal Vives y Tuto, ki je moral temeljito pregledati, ali je don Bosko vreden časti oltarja ali ne. In je dodal: "Toliko življenjepisov svetniških kandidatov sem že prelistal in vendar doslej še nisem odkril, da bi v kom drugem nadnaravno življenje tako prekipevalo!"

Kako veliko odgovornost imamo vsi, ki smo po božji Previdnosti duhovni sinovi in hčere, učenci in učenke ter prijatelji tako velikega svetnika! Če bi ga le občudovali, ne pa živeli njegovega duha, bi to bila prava žalitev zanj.

To leto bomo prepevali zahvalno pesem, ker je veliki Bog že pred devetdesetimi leti v našo domovino poslal don Boskove salezijance.

Praznovanje bo imelo svoj smisel, če nas bo poglobilo in navdihnilo za bolj evangeljsko delovanje.

Čutim dolžnost, da usmerim pozornost k trem točkam:

1. Odkrivajmo don Boskovo duhovnost. S kardinalom Salottijem moramo vzklikniti: "Če bi vsi globlje in popolneje poznali tega svetnika, kako bolj bi ga cenili!" V don Bosku nam namreč Bog daje sporočilo, kaj je to mladost, kaj je to vzgoja, kako je mogoče reševati težka vprašanja današnjega sveta. Ne poznati don Boskove duhovnosti in je ne živeti, pomeni za nas pregrešiti se zoper današnjo mladino, pregrešiti se zoper vzgojno poslanstvo, pregrešiti se zoper ljubezen do današnjih ljudi.

2. Zaupajmo v božjo Previdnost. "Recite mi, kaj neki bi zmoget ta ubogi don Bosko, če mu ne bi nebo vsak trenutek pošiljalo posebne pomoči", je ponavljal don Bosko sam. Imel je posebno poslanstvo, zaupal je vanj in sodeloval z Bogom.

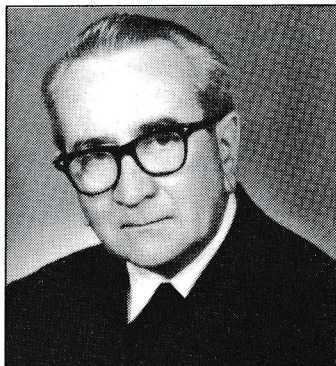
V našem času mora imeti vsak izmed nas prav isto močno zavest poslanstva: po meni hoče Bog storiti velike reči. Zaupajmo in molimo torej tako, kakor da je vse odvisno od Boga in hkrati delajmo tako, kakor da je vse odvisno od nas!

3. "Pritecite, pritecite in rešujte!" Tako je don Bosko vzklikal še na smrtni postelji. "Pritecite na pomoč mladim, Cerkvi, za odrešenje!" Vse premalo nas je: premalo salezijancev, premalo salezijank, premalo sotrudnikov, premalo don Boskovih prostovoljk, premalo molilcev, premalo dobrotnikov, premalo pričevalcev, da bi mogli pomagati vsem mladim, da bi mogli biti kos vsem nalogam!

Ob obhajanju 90-letnice prihoda salezijancev v Slovenijo kličem v don Boskovem imenu: "Pritecite, pritecite in pomagajte mladini! Presveta Devica, pomagaj jim!"

Vaš

Stanislav Hočevar
inšpektor

Murska Sobota je bil peti kraj, kamor so se naselili salezijanci; bilo je to leta 1924.

Martinišče, kakor se je imenoval internat, je postalo pribežališče mnogih fantov iz Slovenske Krajine, ki je bila pred petimi leti priključena Sloveniji.

V razmerah, ki še zdaleč niso bile idealne, so vendar mnogi fantje šli za klicem in razvili svoje duhovne

in razumske sposobnosti.

Eden teh je bil prav na začetku msgr. Lojze Kozar,

znan kot župnik in graditelj cerkve

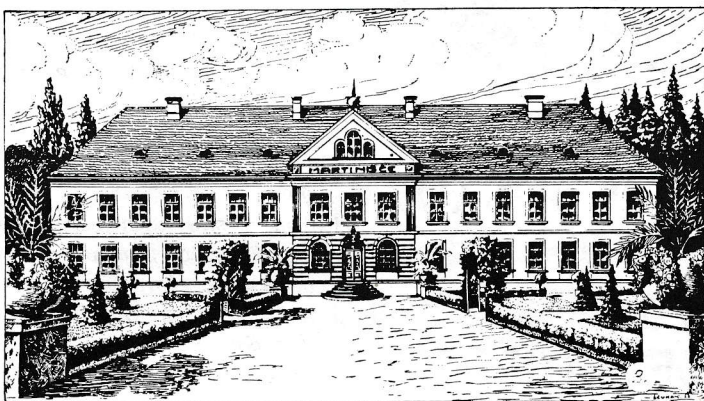
Svete Trojice v Odrancih, še širše pa kot priznani pisatelj. Pred

nekaj meseči je praznoval 80-letnico. V imenu bralcev

Salezijanskega vestnika mu voščim obilje božjega blagoslova

na njegovo duhovniško in pisateljsko pot!

MARTINIŠČE - NAŠE PRIBEŽALIŠČE

Prvotni, le delno uresničen načrt Martinišča.

- Kako da ste prišli prav v Martinišče?

Ko je šlo za to, da bi me dali v šole, je naš župnik Alojz Kühar predlagal, da bi šel k lazaristom v Celje. Ti so imeli v tem letu misijon pri Nédeli. Toda Celje se mi je zdelo nekje na koncu sveta in nisem imel prave volje. Naslednje leto, 1924, pa se je odprlo Martinišče v Soboti in župnik je to sporočil mojemu očetu z opozorilom, da je to zadnja priložnost, ker bom to jesen dopolnil štirinajst let in bo pozneje sprejem na kate-rokoli šolo veliko težji. Po dolgem oklevanju smo se odločili in postal sem gojenec Martinišča. Če ne bi bilo Martinišča, ne bi mogel štu-

dirati, saj bi bilo za našo družino povsod predrago. V Martinišču pa sem plačeval samo polovični mesečni prispevek, kar je znašalo takrat 150 dinarjev. Kakor zame je bilo Martinišče rešitev tudi za druge dijake, ki so v njem našli svoj drugi dom.

- Koliko gojencev je bilo v zavodu in s kakšnim namenom?

Prvo leto nas je bilo v Martinišču okrog štirideset. Velika večina nas je bila iz Prekmurja, nekaj pa tudi iz drugih krajev. Mnogi smo prišli z namenom, da bi postali duhovniki in večina je pri tej odločitvi tudi vztrajala, drugi pa so si izbrali drug

poklic. Martinišče je bilo internat, kjer so gojenci dobili dobro vzgojo; kdor je hotel postati salezijanec, so ga kmalu poslali v druge svoje zavode.

- Kako je potekalo življenje v zavodu?

Dnevi v Martinišču so bili zelo izpolnjeni. Vstajali smo razmeroma zgodaj, vsak dan

za razne prireditve, gledališke nastope, pevske vaje, za vaje na harmonij, tamburice ipd.. Dolgega časa zares nismo poznali. Vzgojitelji pa so pazili, da zaradi teh post-ranskih stvari šola ni trpela.

- Česa se neradi spominjate?

Splošno je bilo v Martinišču vedno zelo živahno in veselo. Stvari, ki bi se jih

ce in je samo še za stopnico in pol manjkalo, da ni segla do nas v visokem pritličju tistega dela Martinišča, kjer je bila kapela in obednica v istem prostoru. Ujetništva na tem "otoku" so nas šele tretji dan rešili vojaki pontonirji iz Ormoža, ko so nas prepeljali "na suho" in smo po treh dneh zopet dobili vsak kos kruha. Potem smo se razšli po svojih domovih, ker v gimnaziji ni bilo pouka, saj je bila vsa Sobota eno samo tekoče blato.

- Kaj vam je najbolj ostalo v spominu?

Kaj mi je ostalo v lepem spominu? Najraje se spominjam naše martiniške preprostosti in pravega frančiškovega uboštva. V primeri z današnjo hrano smo zelo slabo jedli, toda glede prehrane je bilo več let po vojni tudi doma težko, zato nismo bili razvajeni in smo bili zadovoljni. Glede prehrane pa so nas od doma podpirali s "priboljški". Tudi stanovanje v nadstropju in podstrešju stare cerkvene šole pri cerkvi (pred kratkim je bil tam TBC oddelek soboške bolnišnice, dvignjen za eno nadstropje) je bilo zelo preprosto, zlasti zgornja, podstrešna spalnica, kjer je bilo polno mračnih kotov s samimi strašljivimi skrivnostmi, od starih globusov in drugih zavrženih učil do golih človeških lobanj. Nekatero nas je prav ta skrivnostnost privlačila, da smo raje stanovali na podstrešju kakor v spodnji spalnici. V zelo lepem spominu

Nadaljevanje na str. 5

Prvi gojenci Martinišča.

smo bili pri jutranji molitvi in maši, nekaj časa je bilo še za ponovitev učne snovi, zajtrk, ob osmih pa se je začel pouk na realni gimnaziji, kamor smo bili vsi vpisani in smo študirali skupaj z drugimi dijaki, ki so stanovali v Soboti ali pa se s kolesi pripeljali iz okolice. Po pouku v gimnaziji, večinoma smo imeli po pet ur, je bilo kosilo, potem pa nekaj prostega časa, nato dve uri učenja do južine, po južini zopet nekaj prostega časa, zopet učenje do večerje, po večerji kratek odmor, potem večerna molitev in počitek.

V ta precej natrpani čas pa je bilo še vedno mogoče stlačiti razne dejavnosti: vaje

nerad spominjal, skoraj ni. Morda mi je kdaj navzkriž hodila rahla pristranost tega ali onega predstojnika, ki je v kakšni stvari dajal prednost "gosposkim" sinovom, kmečki pa smo vsako tako ravnanje merili z najstrožjimi merili. To je bil nekoč tudi vzrok, da smo pevci prav na praznik Brezmadežne štrajkali. In tega, da smo bili tako nasršeni zaradi malenkosti in v svoji pubertetni zanesečnosti še ponosni na svoj upor, se nerad spominjam. Ko je k nam pridrla povodenj, smo s strahom stisnjeni v majhni ravnateljevi pisarni vso noč opazovali, kako se je voda dvigala od stopnice do stopni-

TRSTENIK

SEMINAR O POKLICNI PASTORALI

Vprašanje duhovnih poklicev je tudi pri nas pereče. Inšpektorialni zbor salezijancev je leta 1989 zadolžil komisijo za poklicno pastoralo, da izdela načrt za prenovljeno poklicno pastoralo. Zato je potekal enotedenski seminar salezijancev na Trsteniku. Duhovni poklic za nas pomeni poklic salezijanca, duhovnika in laika, poklic sester, sotrudnikov, don Boskovih prostovoljk in bivših gojencev. Vsi se moramo kot salezijanska družina močneje povezati. Predvsem pa je naše krščanstvo in redovništvo tisto, ki je najboljša poklicna pastorala, zato je prvo pravilo prenovljene poklicne pastore prenovljeno življenje vseh, ki v duhovnem poklicu že živimo.

T. C.

BRATISLAVA

MLADINSKA PASTORALA

Na meji Dunaj - Bratislava je po odprtosti meja nepopisna gneča, pravo preseljevanje narodov. Ob obletnici mirne revolucije se je zbralo dvajset salezijancev iz inšpektorij: Bratislave, Prage, Budimpešte, Zagreba in Ljubljane. Tridnevno študijsko srečanje smo začeli 17. novembra 1990. Organiziral ga je svetovalec vrhovnega predstojnika za mladinsko pastoralo g. Luc Van Looy. Nemen srečanje je bilo proučevanje pastorecije mladine v novih razmerah.

Bili smo gostje salezijanske župnije Petržalka. Šteje 150000 prebivalcev s 5000 veroučenci in le eno cerkvijo. Med počitnicami so na hitro usposobili 50 katehistov in katehistinj za pomoč pri verouku. Pastorale vodijo štirje duhovniki, v pomoč pa jim je tudi pet bogoslovcev. Slovaška inšpektorija ima letos 18 novincev (češka 20) in 40 bogoslovcev, ki končujejo bogoslovne študije sedaj v svobodi, začeli pa so jih ilegalno. Madžarska pa nima nobenega...

Gledamo video posnetke različnih mladinskih srečanj. V nedeljo popoldne smo se udeležili enega takih srečanj mladine v drugi salezijanski župniji, Trnavki. Mladi, ki se jih je zbralo 400, so se predstavili z besedo in pesmijo. Pozdravljamo se kot prijatelji, z njimi, ki so šele pred enim letom izšli iz podzemlja.

Sami sijoči obrazi. Čutimo, da Evropa začenja polnokrvneje živeti, zadihala je z obema polovicama pljuč, kakor pravi papež Janez Pavel II.

Študijsko delo je potekalo v kraju Senec ob panonskih jezerih blizu Bratislave. Pereče naloge v naših deželah so sorodne: vzgoja mladih sodelavcev, poživitev vloge voditelja mladinske pastorele, tudi skrb za duhovne poklice... Za medsebojno bogatitev je potrebna izmenjava izkušenj, zato bo naslednje tako sečanje prihodnje leto v Budimpešti.

ASS

BENETKE

VZGOJNA PRIZADEVANJA NE POZNAJO MEJA

Salezijanska inšpektorija sv. Marka v Benetkah je junija 1990 v sodelovanju s Pedagoško fakulteto Papeške salezijanske univerze v Rimu ustanovila Višji inštitut za raziskavo o vzgoji.

Cilji tega inštituta so: na področju Alpe - Jadran raziskovati vzgojne modele, zbirati pedagoško dokumentacijo, usposabljanje vzgojiteljev za poklice šole, študirati splošna vzgojna vprašanja: a) politično vzgojo mladih, b) vzgojo v družini, šoli in raznih mladinskih združenjih, c) poklicno usposabljanje, č) psihološko in pedagoško svetovanje mladih, d) kulturno, moralno in versko vzgojo mladih in odraslih, e) študij sredstev družbenega obveščanja in drugo.

Za uresničenje vsega tega bo inštitut organiziral mednarodne kongrese, simpozije, študijske tečaje, izdajal revije ipd. Za vsa ta srečanja bodo preurejeni prostori nekdanje salezijanske poklicne šole na otoku San Giorgio, ki bodo lahko sprejeli do 200 udeležencev.

Prvo srečanje predstavnikov teh inšpektorij je bilo novembra 1990. Iz Slovenije se je tega srečanja udeležil dr. France Škrabl. Poleg predstavnikov inšpektorij so se srečanja udeležili nekateri profesorji Pedagoške fakultete salezijanske univerze v Rimu, med njimi tudi naš sobrat, profesor na tej univerzi, dr. Jože Bajzek.

Prvi del srečanja je bil posvečen študiju vzgoje in izobraževanja na področju Alpe - Jadran, drugi pa pripravi na prvi znanstveni posvet, ki bo konec leta 1991, in bo obravnaval vzgojo in izobraževanje v poklicnih šolah.

V sodelovanju s tem inštitutom opravlja naš Katehetski center raziskavo o položaju doraščajoče mladine v Sloveniji.

France Škrabl

REKA

KONGRES SOTRUDNIKOV

Zagrebska salezijanska provinca je 6. in 7. novembra na Reki organizirala kongres salezijanskih sotrudnikov. Tema dvodnevne srečanja je bila: Vzgoja mladih v veri. Sodelovalo je okrog sto udeležencev. Razprava je

tekla na plenumu in šestih delovnih skupinah, v katerih so govorili o: družini, šoli, župniji, ulici, sredstvih družbenega obveščanja, o raznih organizacijah. Udeleženci so stanovali pri reških in lov-ranskih družinah. Drugi dan je bila osrednja tema: Salezi-janski sotrudniki pred izzivom prihodnosti.

(Po Don Bosco danas)

DUNAJ

SPOMENIK DON BOSKU

Kip, ki ga vidimo na sliki, stoji na Dunaju v salezijanski cerkvi, ki je posvečena don Bosku. Značilna je njegova drža; umetnik je svetnika upodobil kot klicarja, ki vsem govori: Pridite, potrebujem vas za sodelavce! (Po SN 1990/6)

MARTINIŠČE - NAŠE PRIBEŽALIŠČE

Nadaljevanje s 3. str. imam tudi razne prireditve, ki so se kar vrstile od

Miklavža pa do konca šolskega leta, prav tako pa tudi občutek povezanosti z drugimi, da nisem bil osamljen.

- *Katerih salezijancev se najbolj spominjate in zakaj?*

Med vzgojitelji se najbolj spominjam g. Martina Jurčaka, predvsem zaradi njegove plemenite preprostosti in potrpežljivega odnosa do naš gojencev. Gotovo tudi zato, ker je bil moj prvi učitelj glasbe, saj je sestavil in vodil kar dober tamburaški zbor. Rad se spominjam tudi svojega prvega vzgojitelja g. Štefana Vogrina in g. Tomaža Kelenca, ki je bil pridigar na moji novi maši.

- *Bi bili salezijanci s tako ali podobno dejavnostjo dobrodošli in potrebni v Soboti ali Prekmurju?*

Podobna ustanova kakor je bilo Martinišče danes v Prekmurju zelo manjka, in je s tem, da so salezijancem Martinišče odvzeli, bila narejena ogromna škoda, ki bi jo bilo treba na vsak način popraviti. Če bi parcelo in zgradbo vrnili salezijancem, ne bi bil nihče prizadet, ker je tam tudi zdaj internat. Stavba pa je na primernem kraju za začetek nove župnije, ki jo Sobota nujno potrebuje. O tem smo se že pred leti izrekli skoraj vsi duhovniki Pomurja, danes pa je potreba po drugi župniji v Soboti še večja, saj število vernikov zaradi priseljevanja vsako leto narašča. Soboški duhovniki so z delom preobremenjeni in bi jim bil kdo, ki bi se posebej bavil z mladino, dragocena pomoč.

MARIJA POMOČNICA NA VZHODU

*Vzhodna dežela,
kjer je ljubezen do
Marije Pomočnice
najbolj globoka in
razširjena, je trpeča
Ukrajina.*

*V XI. stoletju je
Mječislav postavil
svetišče v čast
Božji Materi.
Izpolnil je obljubo,
ki jo je naredil pred
bojem s Čerkezi. Zmagal
je z Marijino pomočjo
leta 1030. Njegov brat
Jaroslav Modri je zelo
častil Marijo Pomočnico.
Zgodovinarji omenjajo
več zmag, ki jih je
Jaroslav dosegel z
Marijino pomočjo.*

Krščansko Ukrajino in njeno sveto mesto Kijev je Pomočnica rešila pred Pečenegi. Kijev imenujejo sveto mesto zaradi številnih Marijinih svetišč in svetih znamenj božje navzočnosti. V zahvalo za Marijino zmagovito vodstvo je Jaroslav postavil cerkev Oznanjenja pri Kijevskih zla-

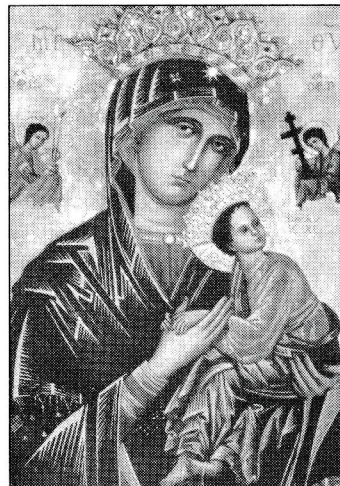
tih vratih. Pomočnica je varovala ta vrata, obrnjena k azijskemu Vzhodu, ki je pretel krščanski kulturi in veri. Leta 1073 so svetišče posvetili, Marijo pa razglasili za Pomočnico Ukrajincev. Slavje Marije Pomočnice redno obhajajo na slovesni praznik "Pokrow" (Pomočnica) 1. oktobra. Tedaj prepevajo: "Prečista Božja Mati, naša velika Besednica, mogočna Pomočnica Ukrajine in rešitev sveta! Kristus te je našemu ljudstvu dal za Vodnico in Mater."

Božja Mati je leta 1917 v Fatimi opozorila: "Delajte pokoro. Molite za spreobrnjenje Rusije." Napoved, da se bo Rusija spreobrnila, se izpolnjuje. Molitve vernikov in trpljenje zadnjih sedemdesetih let dosega svoj smiselni cilj.

26. aprila 1987 je bila prva obletnica černobilske jedrske nesreče. Tedaj se je v ukrajinski vasi Hrušivu prikazala Božja Mati. Videlo jo je 62 tisoč ljudi. Kar je Marija povedala, spominja na Fatimo: "Molite, spreobrnite

se, da ne bo tretje svetovne vojne. Kmalu boste svobodni." Švicarski časnik Timor Domini je 29. avgusta 1988 pisal: "V avstrijskem romarskem svetišču Maria Roggendorf, kjer je bil pred leti za župnika in voditelja Marijine legije sedanji dunajski kardinal Hans Hermann Groer, so 1. julija letos slavili presveto Jezusovo Srce. Zbrano množico je nagovoril Josyp Terelya, predsednik zveze ukrajinskih katoličanov.

Hvaljen bodi, Jezus Kristus! Vesel sem, da smem pozdraviti toliko vernikov. V Rusiji sem trpel 23 let po zaporih in taboriščih. Moj oče je bil zadnji finančni minister v karpatski Ukrajini. Ko sem začel dejavno sodelovati v katoliški trpeči Cerkvi, so me zaprli. Katoličani bi morali podpisati izjavo o prestopu v rusko pravoslavno Cerkev. Osemkrat so me silili, da bi podpisal. Vselej sem odklonil. Ponavljali so mi, naj le podpišem, saj v srcu lahko ostanem katoličan. Ko bom podpisal, bom svoboden.

Tako govorijo tisti, ki imajo v srcu strah, ne pa vero. Ker je Kristus ustanovil eno Cerkev, ne pa dveh ali treh, zato ukrajinski katoličani nismo podpisali izjave o prestopu v pravoslavje. Dobro tudi vemo za Marijino naročilo v Fatimi in za sporočilo v Hrušivu. Božja Mati nas vabi, da se povrnemo h Kristusu. Za spreobrnitev Rusije moramo veliko moliti in dejavno delati. Vera brez del je mrtva. Vabilo k molitvi rožnega venca, klic k molitvi za rajne, posebej za žrtve černobilske katastrofe in lakote v Ukrajini, spoštovanje zakonske zveze in sprava, to so naše skupne naloge. Otroke moramo učiti katekizem in rožni venec, trpečim pa pomagati. Če bomo radi molili, se žrtvovali in vestno spolnjevali krščanske dolžnosti, smo prepričani, da se bo Rusija spreobrnila. Hvaljen Jezus!"

Primas ukrajinske katoliške Cerkve, kardinal Myroslav Ivan Lubachivsky, je po 52-ih letih izgnanstva napovedal svojo vrnitev v domovino. V Rimu so objavili, da se bo 76-letni veliki nadškof, ki je imel doslej svoj sedež v Rimu, aprila 1991 vrnil v Ukrajino. Lubachivsky je dejal: "Nimam besed, s katerimi bi izrazil veselje, da se bom lahko vrnil v rodno Ukrajino. Zahvaljujemo se Bogu in Mariji Pomočnici, da je naša Cerkev v Ukrajini spet svobodna in se bo lvovski nadškof mogel vrniti na svoj sedež."

O Marija, pomočnica bila si na Vzходу in boš nam na Zahodu!

Janez Jenko

V NAŠO DRUŽINO JE POSIJALO SONCE

Deček Miklavž je odraščal. Postal je že pravi fant. Učenje mu ni delalo preglavic.

Bil je tudi pesniško nadarjen. Spoznaval je, koliko stvari je potrebnih za življenje, on pa se je počutil kakor riba na suhem. Njegovo srce je iskalo izpolnitev hrepenenj, ki mu jih dom in šola nista potešila.

Živel je v neverni in razbiti družini. Veliko je bral in iskal; v pogovorih z duhovno bogatimi odraslimi je zasluhtil lepoto in gotovost, ki veje iz evangelija.

Jezus ga je popolnoma osvojil. Nekega dne je stal Miklavž pred oltarjem, pripravljen na srečanje s Kristusom. Z leve in desne je želel imeti ob sebi mamo in očeta. Prejel je tri zakramente hkrati: sveti krst, birmo in prvo obhajilo. Njegova mati je ob tistem dogodku zapisala: Odkar je Miklavž prejel sveti krst, je v našo družino posijalo sonce.

1. ZAKRAMENTI SO BOŽJE BESEDE IN BOŽJA ZNAMENJA

Koliko nam pomeni človeška beseda, ki nas pomirja in boža, in topla človeška bližina, ki nas ozdravlja! Tudi Bog se nas dotika s svojo besedo in s kretnjami - dejanji, ki nas dosežejo po zakramentih. Ko Bog napravi znamenje, nam postane dosegljiv. Bog človeka ne stre, temveč ga dvigne. Beseda zakrament je izvedena in latinske besede "sacramentum", ki med drugim pomeni: slovesna prisega zvestobe, in sicer s pomočjo pristnega znamenja. Naši najstarejši prevodi bogoslužnih besedil zakramentu pravijo "svetinja". Najlepše Očetovo znamenje je, da nam je poslal svojega Sina. Kristus sam je Očetovo znamenje (zakrament) v najbolj polnem pomenu besede, ki uresničuje in omogoča srečanje Boga s človekom. Tudi Cerkev je znamenje in orodje (zakrament) Kristusove navzočnosti med nami. Vendar navadno govorimo o sedmih zakramentih v Cerkvi, za katere pravimo, da jih je postavil

Jezus, čeprav tega ne pojmu-
jemo v pravnem duhu. Kri-
stus sam deli zakramente po
Cerkvi in v Cerkvi.

Vsak zakrament je se-
stavljeno iz besede in iz
kretenj - vidnega znamenja:
Gospod stori, da se prerodi-
mo k življenju božjega otroka
(krst), potrdi nas z darom
Svetega Duha (birma), zbere
svoje ljudstvo k skupni mizi
in se mu daje v hrano (evha-
ristija), odpusti nam naše
grehe (pokora), poživi bolni-
ke (bolniško maziljenje), daje
pastirje svojemu ljudstvu
(mašniško posvečenje),
posveti zvezo med ženinom in
nevesto (zakon).

Delivec zakramenta mora
imeti namen storiti to, kar
dela Cerkev. Redni delivec je
škof, duhovnik in diakon - po
cerkvenih določbah. Tudi če je
delivec grešnik, zakrament ne
izgubi ničesar od svoje vredno-
sti, kajti Gospod sam deluje po
zakramentalnem znamenju.

2. KRŠČENEC - NOVI CLOVEK

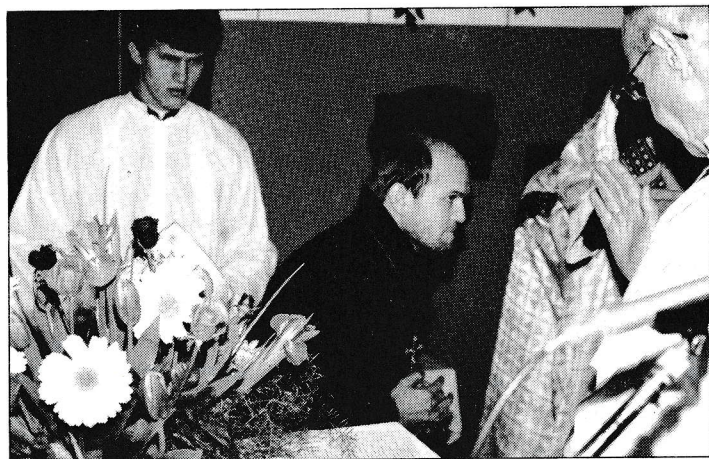
Danes se tudi pri nas
pogosteje zgodi, da odrasli ali
mladi ljudje prosijo za krst,
ker te milosti in priložnosti
niso imeli takoj po rojstvu.
Tako pride bolj do izraza
dejstvo, da je za krst potreb-
na zrela osebna odločitev in
izpoved vere (ki jo za otroka
izpovedo starši). Pri krstu
odraslega pa je posebno
razvidna tudi povezava med
zakramenti - kot znamenji
bogastva božjega življenja.
Odrasli novokrščenec prejme
prve tri zakramente hkrati.
To so zakramenti uvajanja v

krščanstvo, o katerih bomo
govorili v nadaljevanjih.

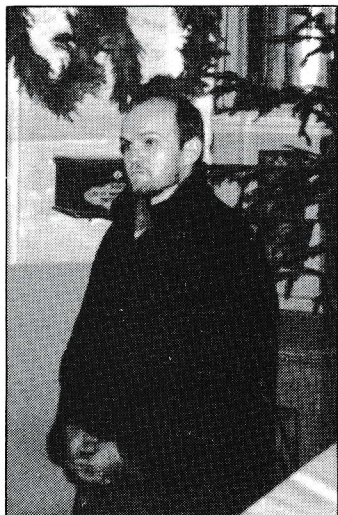
Kristjan se pri krstu pre-
rodi v novega človeka, v
odrešenega človeka. Ko se
pusti potopiti v krstno vodo
(ali oblit), je deležen Kristu-
sove smrti. Ko prejme Kristu-
sovega Duha in novo življe-
nje, se dvigne in je deležen
Gospodovega vstajenja. Bog
ga pokliče po imenu in
sprejme za posinovljenca. S
tem dostojanstvom postane
ud ali član božjega ljudstva -
Cerkve in svetišče Svetega
Duha. "Stari človek", ranjen
z grehom, je živel osamljen.

"Novi človek", oproščen gre-
ha, pa sestavlja eno samo -
Kristusovo skrivnostno telo
skupaj s svojimi brati v kr-
ščanski skupnosti. Bistveni
del krsta je oblitje katehume-
novega čela z vodo in besede:
"I., jaz te krstim v imenu
Očeta in Sina in Svetega
Duha." V smrtni nevarnosti
lahko krsti vsak človek, če
stori z namenom narediti to,
kar dela Cerkev. Če kdo umre
v želji po duhovnih dobrinah,
je njegova smrt krst želja, ki ga
prav tako pridružuje vstalemu
Kristusu.

ASS

NOV MISIJONAR - LAIK

"Vstani! Zasveti se, Jeruzalem, tvoja luč je prišla in Gospodovo veličastvo se sveti nad teboj" (Iz 60,1), ni zvenelo samo kot mogočen razglas praznika Gospodovega razglašenja, marveč kot uvod v slovesnost v cerkvi sv. Lenarta nad Laškim, ko je ob navzočnosti velikega števila vernikov mariborski pomožni škof g. Jožef Smej izročil misijonski križ Petru Pfeiferju, mizarju, novemu laškemu misijonarju.

"Vsak izmed nas je misijonar, povabljen, da bi novorojenega Kristusa razglašal do skrajnih meja sveta", je nadaljeval misel škof. Bog ne samo, da se pusti iskati, mogoče ga je tudi najti, razodeva se, tudi poganskim

narodom. Zato je poklic misijonarja tudi danes nadvse potreben. "Tudi na vašo župnijo sv. Lenarta lahko naobrtnemo prerokove besede: In ti, Lenart, nikakor nisi najmanjši kraj v naši slovenski domovini, saj je iz tebe izšel nov misijonar."

V imenu vernikov je spregovoril član cerkvenega odbora: "Mogoče bi kdo pomislil, kakšno vlogo lahko sploh odigra misijonar laik, preprost rokodelc! V vsakdanjem življenju lahko vidimo, da dostikrat tudi preprost človek pri svojem naporem delu izžareva tisto pravo ljubezen, po kateri vsi tako hrepenimo; tako prenaša krščanstvo na druge. Tudi sv. Jožef ni bil kakšen učen pismouk, vendar mu je Bog zaupal svojega edinorojenega Sina v varstvo. Dragi Peter! Ne vem natančno, pač pa predvidevam, kako nobena pot misijonarja ni lahka; tudi tvoja ne bo. Vendar upam, da ti bo On, ki te je poklical na to pot, tudi dajal moči, da ne omagaš."

- Se lahko kratko predstaviš?

Izhajam iz delavske družine, v kateri je mizarški poklic tradicija, saj delamo oče, brat in jaz kot najmlajši, v mizarški stroki. Imam še tudi živo mamo in sestro.

- Kako se ti je porodila misel na misijone?

V mladosti sem gojil željo po duhovniškem poklicu. Po tej neizpolnjeni želji je še ostala v meni moč za hojo po Kristusovi poti in to energijo usmerjam v misijone.

- Zakaj na Papuo-Novo Gvinejo in k salezijancu g. Jožku Kramarju?

Da sem se tako odločil, je več ali manj naključje. V misijonskem krožku, katerega obiskujem, so rekli, da g. Jožko Kramar potrebuje mizarja. Po študiju salezijanske literature in branju don Boskovega življenjepisa sem spoznal globlji smisel misijonskega poklica v delu in učenju za mlade. Čeprav se zavedam, da mi še veliko manjka do tega, da bi bil mladim vzornik.

- Kako si predstavljaš delo kot misijonar laik?

Misijonar laik širi krščansko vero s svojim delom in besedo, predvsem pa s svojim vedenjem in zgledom, ki ga daje okolici. Uspeh mojega dela pa je odvisen od čim hitrejše prilagoditve novemu okolju.

- Misliš, da se bodo ob tebi zganili tudi drugi mladi in se odločili za podobno delo?

Zanimanje za misijonski poklic pri mladih obstaja in je resničnost. Nepremagljiva ovira pa se postavi prednje običajno takrat, ko spoznajo, da je to delo brez zemeljskega plačila - je žrtvovanje za zveličanje duš. Živijo v željah materialističnega potrjevanja.

T.C.

PRIPOVEDUJ MI SVOJO MLADOST

Ko se neposredno srečamo z mladimi, moramo navadno spremeniti svoje mnenje o njih. Apostol Jakob nas izziva:

"Pokaži mi svojo vero brez del in jaz ti iz svojih del pokažem vero" (Jak 2, 18).

Mladost je življenje, ob katerem nobena teorija o mladosti in mladih ne ustreza.

Na tej mladinski strani vam odlikavamo samo posamezne izseke iz življenja mladih v naših župnijah, ki ne želijo le prejemati, ampak tudi dajati.

V pisni obliki to uresničujejo na Rakovniku (Utrinki), v Cerknici (Župa Zirkniza) in Škofljici (Iskanje).

Ker smo v mesecu verskega tiska, se zaustavimo ob teh glasilih.

Člani uredništva Iskanja nam posredujejo svoje poglede na to obliko mladinske pastorale.

IZRAŽANJE

Vse, kar je živo, se izraža; to je življenje. Vsak gib, vsak pogled, vsaka beseda lahko izraža naše čutenje in razpoloženje. Če ne bi navzven pokazali, kaj je v nas, kaj čutimo in doživljamo, bi otopleli.

Ljudje danes pokažemo tisto, kar je v resnici naše življenje, na veliko različnih načinov. Lahko so zelo hrupni, lahko pa čisto tihi in skoraj neopazni, pa vendar bogati za tistega, ki podarja, in za tistega, ki prejema.

Zato smo si v naši župniji zamislili glasilo, v katerem bi lahko vsak povedal to, kar misli; povedal drugače, kakor nam to ponuja današnji svet z dviganjem rok ali mogoče samo z molkom in razočaranim obrazom, češ saj mi ne pustijo do besede. Povedal naj bi s pisanjem (Eva).

PRAKTIČNO NASTAJANJE GLASILA

Od človeka se danes zahteva, da ve povedati to, kar misli. Prav sodelovanje pri Iskanju nas spodbuja k temu. Koristno pa ni le v smeri dajanja, ampak tudi v smeri

sprejemanja pogledov drugih (Lado). Za glasilo je zelo pomembno ime. Ime ali naslov je tisto, kar najprej pritegne človekovo zanimanje. Zato naj bi naslov vseboval tisto, kar je namen glasila.

Podobno velja za uredništvo. Če gre za mladinsko glasilo, mora biti uredništvo sestavljeno iz mladih, ne iz duhovnikov in katehetov, čeprav so le-ti vedno dobrodošli kot sodelavci (Eva). Kako poteka naše delo? Začne se z zbiranjem člankov, popravljanjem in urejanjem ter vstavljanjem v računalnik. Potem poiščemo primerno sliko ali risbo (včasih tudi sami kaj narišemo), kar naredi članek bolj zanimiv. Zatem pride na vrsto tisk, zlaganje in spenjanje glasila, ki ga ponudimo župljanom (Jožica).

OSEBNO BOGATENJE

Delo pri mladinskem glasilu zahteva veliko časa, dela in žrtev. Vsaka številka pa prinese toliko notranjega veselja, da je ves trud poplačan. Tako delo človeka notranje bogati (Lado). S tem spoznaš samega sebe, prijateljske vezi pa prav ob takem sodelovanju postajajo trdnjše (Helena). To sodelovanje je vzgojno najprej za nas same, potem pa tudi za druge (Jožica). Sodelovanje pri mladinskem glasilu me spodbuja, da več razmišljam o temi, o kateri želim pisati. Učim pa se tudi, kako izraziti svoje misli, želje, mnenja, včasih pa tudi potrebe (Lado).

To obliko dejavnosti bi priporočila vsem mladim po župnijah, kajti tako se župnija bolj poveže in spozna (Jožica). Vsekakor je to eden izmed načinov dajanja oziroma razdajanja samega sebe. Hkrati pa je to ena izmed možnih oblik za širjenje krščanstva in kulture med mladim slovenskim rodом (Helena).

Življenje daje tistemu, ki je na to pripravljen, dovolj gradiva, o katerem lahko ramišlja in piše. Dokler ne poskusiš, ne spoznaš vrednosti svojega izražanja in se tega tudi naučiti ne boš mogel (Lado). Če sodim po sebi, bi rekla, da mladi zelo radi pišemo, a le zase, ne za javnost. Ne vem, kaj bi se dalo na tem področju narediti, da bi mladi svoje misli radi (!) posredovali drugim. Kako naj postanemo bolj odprti? Zakaj take lepe stvari obdržimo le zase? Morda iz sebičnosti (Jožica)?

Res, velikokrat že napisana beseda (pesmica, dnevnik,...) ostanejo na dnu predala, ker jim njihovi avtorji ne omogočijo, da bi zaživeli v kakem glasilu ali časopisu. Vzrok za to je strah pred mnenjem širšega okolja. Mislim, da je vsak tak strah odveč, zato vabim še vse neodkrita "umetnike", da prispevajo svoj delež in tako bogatijo sebe in druge (Helena).

Pripravil Franček

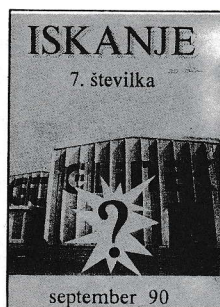
UTRINKI

Utrinki so glasilo mladine župnije Rakovnik. Izhajajo že vrsto let. Letos so postali mesečnik, obsegajo pa 16 strani. Obravnavajo najrazličnejšo tematiko; tako zadnja govori o doživljanju božiča, predvsem birmancev.

ŽUPA ZIRKNIZA

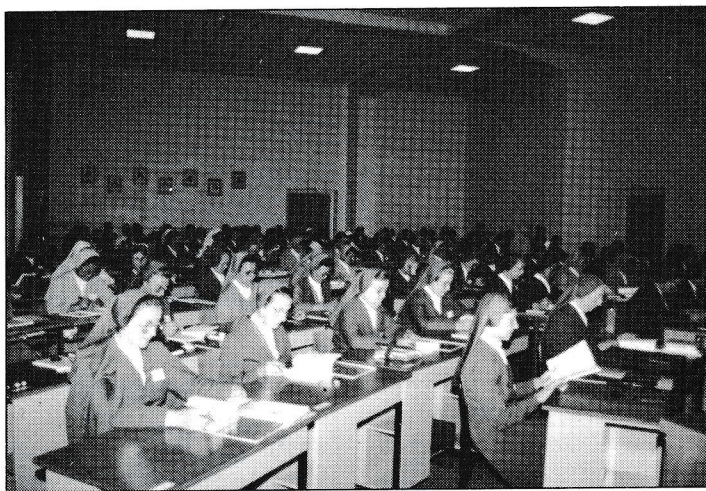
Gotski steber je simbol mladinskega glasila župnije Cerknica. Prva številka je obsegala 12 strani, sedaj pa že 28. Zanj skrbi študentska veroučna skupina "Akademija", ki vabi k sodelovanju tudi druge. Poleg priložnostnih razmišljanj o obdobjih cerkvenega leta predstavljajo cerkniški "akademiki" svojim bralcev zgodovino farne cerkve in razmišljanja, ki izzivajo k dejavnemu prizadevanju, da bi postajali in živeli kot dobri ljudje in kristjani.

ISKANJE

Izdajamo ga mladi v župniji Škofljica. Od maja 1989 do sedaj smo pripravili sedem števil, najprej v nakladi 100 izvodov, sedaj pa že 250. Z začetnih 16 strani smo ga razširili na 36 strani; je priloga župnijskega lista Oznanilo.

Naš prvotni namen je bil, da bi k osnovnim informacijam dodali kdaj pa kdaj tudi svoja osebna razmišljanja. Sprva je bilo glasilo povsem mladinskega značaja. Ko pa smo začeli pisati tudi o kraju, kjer živimo, o njegovih zanimivostih, ekoloških problemih in novostih, pa je ta okvir prerasl. Ne želimo pa postati krajevni informator, zato radi posredujemo tudi svoja duhovna razmišljanja, molitve, pereča verska vprašanja. Hočemo ostati pri tem, kar simbolizira ime glasila. Skupaj z bralci želimo iskati pristne vrednote in potrebe človeka; z vsebino želimo pokazati ljudem temelj, iz katerega izvira naše delovanje. Glasilo v celoti pripravljamo sami, pri čemer nas spodbuja g. župnik Peter. Stroške v veliki meri krijejo škofeljski obrtniki (Lado).

SESTRE HČERE MARIJE POMOČNICE DEKLETOM

XIX. vrhovni zbor sester v Rimu je končan. Namen zбора je bil: Prispevek HMP k novi evangelizaciji v različnih družbenih in kulturnih okoljih. Sad dvomesečnega dela je sklepní dokument, v katerega smo vključile tudi posebno poslanico dekletom. Za vas, drage bralke Salezijanskega vestnika, izluščimo nekaj misli z vabilom in z željo, da bi združene čim več prispevale za lepše in pristnejše življenje človeštva.

Predrage Mary, Simona, Gloria, Julia, Tereza, Mojca... dolgo bi še lahko naštevale številna imena deklet in mladih žena po svetu. Želele bi, da bi to, kar pišemo, prišlo do tebe, kot nekaj povsem osebnega.

Dva meseca smo bile zbrane na vrhovnem občnem zboru naše družbe. Kot hčere Marije Pomočnice in sv. Janeza Boska smo mislile na vas in delale za vas. Obračamo se naravnost samo na vas in ne na vse mlade na splošno. S tem ne želimo izvzeti tolikih vaših mladih prijateljev, pač pa bi rade skupaj z vami prišle do zavesti o naši ženskosti, da bi tako omogočile pristnejše medsebojne stike s sovrstniki.

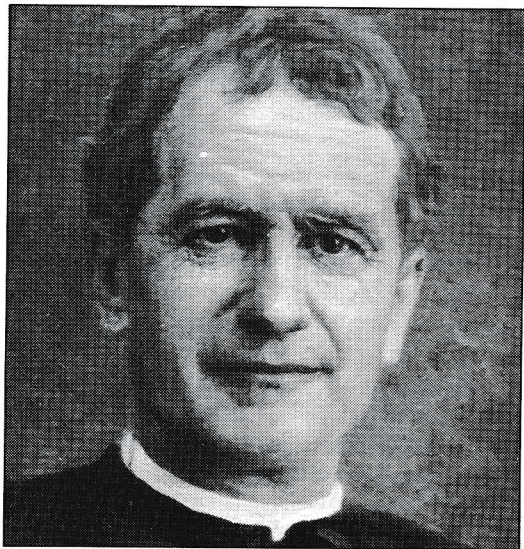
Razumele smo, da morajo žene skupaj z moškimi narediti vsakdanje, družbeno in javno življenje bolj človeško. Poleg tega se morajo žene naučiti ljubiti druga drugo, da bodo tako znale videti razlike in bogastvo, ki ga vsebuje življenje samo. Odkrile smo, da moramo svoje posebnosti ne le spoznati, naštetí in ohraniti, pač pa razumeti, da je to stvarnost, ki jo moramo uporabiti v svetu odnosov z drugimi, v življenju.

S čim razpolagamo? Kakšno je bogastvo naših življenj?

Verjetno ve same, prav tako kot vaše matere in babice čutite, da pripadate dvema različnima svetovoma: to je zasebnemu, družinskemu svetu, svetu prijateljev in javnemu svetu šole, dela, družbenih odnosov. Pogosto odkrivata, da ste v tem svetu sposobne za različne navzočnosti in se znate prilagoditi. Spoznavate, da danes vašega truda na družbenem področju ne uničujejo več z zanikanjem osebnih vrednot, pač pa jih na novo odkrivajo.

Se druga posebnost, ki vam jo mnogi pripisujejo in pogostjo prihaja do izraza pri igri - sestavljenki, je ta, da znate s pomočjo vsakdanjega življenja poiskati tudi posamezne, nepomembne delčke. Nobena stvar za vas ni tuja in brez pomena. Nikoli ne vržete v stran delcev svojega življenja, kajti skoraj vedno čutite, da bodo lahko ponovno zaživeli v drugih načrtih. Ena izmed vaših in

SALEZIJANSKI SOTRUDNIKI

Na zemeljski obli ne bomo več odkrivali novih celin (kot nekoč Ameriko). Vedno več pa je novih prostranih področij človeške dejavnosti. Pomislimo npr. samo na razvoj sredstev družbenega obveščanja, psihologije, atomske fizike... To so pravi "svetovi".

Sv. Janez Bosko je kot prerok gledal te svetove in zanje pripravljaj "misijonarje". Na ta področja ne bodo prihajali predvsem duhovniki kot misijonarji, marveč kristjani laiki.

Don Bosko je zato tako gorel za poklice zavzetih kristjanov laikov. To so njegovi sodrudniki. Sveto pismo pravi: "Božji sodelavci ste!"

Brez vas, dragi bratje in sestre v odgovornem laiškem poklicu, bodo ti veliki svetovi brez luči evangelija. In na svetu bo bolj temno in bolj hladno. Ne zamudite te edinstvene ure; glejte, da vas ne bo premalo, da ne boste preveč boječi! Najzahtevnejše področje od vseh pa je brez dvoma področje vzgoje. V ta svet bi morali posebej vstopati don Boskovi sodrudniki. Njihov potni list je brezpogojna ljubezen do mladine. S preventivnim sistemom boste tudi v današnji mladini vžigali visoke ideale.

Don Bosko naj vas spremlja.

Stanislav Hočevar

1. Kratka zgodovina

"Zgodovina salezijanskih sodrudnikov ima svoj začetek leta 1841, ko sem začel zbirati uboge fante", pravi don Bosko. Prvi uradni poskus sega v leta 1850 - 1852. Don Bosko je hotel imeti sodrudnike kot člane ene same salezijanske družbe, ki bi jo sestavljali dve vrsti članov: redovniki z zaobljubami, ki bi živeli v zavodih (samostanih), drugi bi bili laiki v svetu, ki bi naredili samo obljubo. Od leta 1864 do 1874 imamo v konstitucijah znamenit člen, ki govori o sodrudnikih kot o "zunanjih članih" salezijanske družbe (MB VII 885).

Uradna ustanovitev salezijanskih sodrudnikov je bila 9. maja 1876, ko so bili kot Združenje sodrudnikov priključeni salezijanski družbi. Pravilnik je napisal don Bosko z naslovom Salezijanski sodrudniki ali kako praktično pomagati do dobrih nravi v civilni družbi. To je veljalo vse do leta 1974, ko je bil dan na poskušnjo nov pravilnik. Ob 100-letnici (1976) so organizirali prvi evropski kongres mladih sodrudnikov. Naslednje leto je bil prvi svetovni kongres in leta 1985 drugi svetovni kongres, na katerem so sprejeli nov pravilnik z naslovom Pravilnik apostolskega združenja. 9. maja 1986 ga je potrdila kongregacija za redovnike.

2. Kdo so salezijanski sodrudniki?

Uradno ime je Združenje salezijanskih sodrudnikov, v slovenščini s kratico DBS. Gre za javno združenje vernikov, ki želijo biti deležni duhovne dediščine družbe sv. Frančiška Saleškega, ki jo je ustanovil sv. Janez Bosko. To združenje naj bi bilo nekaj podobnega kot poznajo drugi redovi tako imenovani tretji red (npr. frančiškani). Vedno je v svoje združenje sprejemalo tudi klerike, ne da bi pri tem postalo kleriško. Je del svetovnega združenja krščanskega apostolata laikov. Geslo je enako kot salezijansko: Daj mi duše, drugo vzemi!

Najbolje povemo, če rečemo, da je sodrudnik salezijanec v svetu. Sodrudnik je kristjan, ki hoče svoje krščanstvo živeti dejavno v svetu po don Boskovem apostolskem načrtu. Gre torej za apostolsko združenje, odprto za vse, ki se želijo posvetiti z apostolatom. Temeljna določila vsebuje Pravilnik

apostolskega življenja, ki že sam po sebi pove, da gre za apostolsko združenje.

Sotrudnik se navdihuje ob salezijanskem duhu; v središču delovanja je predvsem skrb za vzgojo mladine, kar uresničuje na treh ravneh: a) najprej v družini, kulturi, civilnih strukturah, kot dober laik sotrudnik daje krščanski navdih vsemu; b) v cerkvenih strukturah, predvsem kot pomoč duhovnikom in škofom, temeljno pa v domači župniji; c) v salezijanskih ustanovah v vsej pestrosti oblik salezijanskega dela. Osnovno pastoralno vodilo je duh preventivnega don Boskovega sistema.

3. Organiziranost

Don Bosko je hotel, da se dobri združijo, da bi bili bolj učinkoviti. Temeljna enota združenja so centri, ki navadno delujejo ob kaki salezijanski ustanovi ali tudi drugje. Glavni odgovorni je salezijanski inšpektor inšpektorije, kjer center deluje. Neposredno za vodstvo pa je zadolžen koordinator in delegat. Posamezni centri se združujejo na nacionalni, mednacionalni in svetovni ravni. V začetku leta 1987 je bilo 854 centrov in 346 še v nastajanju, skupaj 1200. Ti centri združujejo 24250 članov z zaobljubami in 6315 pripravnikov, torej 30565 v 50-ih državah sveta. K temu je treba prišteti še 35000 takih, ki so v preteklosti že bili vpisani med sotrudnike in imajo diplomu salezijanskega sotrudnika. Uradni sedež Salezijanskih sotrudnikov je v Rimu v glavni hiši salezijanske družbe.

4. Svetost članov združenja

Temeljni namen združenja je osebna posvetitev (svetost) članov, ki naj bi jo dosegli z apostolsko dejavnostjo, predvsem v prid mladih in potrebnih. Na poti do oltarja je že veliko sotrudnikov, med prvimi je častitljiva Donna Dorotea Chopitea (1816 - 1891, Španija), osem je božjih služabnikov. V naslednjih letih bo kateri teh že razglašen za blaženega in potem za svetnika.

5. Člani velike salezijanske družine (SD)

Salezijanski sotrudniki so člani salezijanske družine; njihov privilegij je, da jih je neposredno ustanovil don Bosko in jim napisal prvi pravilnik. Vseh vej salezijanske družine je danes kar 27. Z vsemi vejami so v bratski povezanosti, medsebojni pomoči in deležnosti pri istem apostolskem poslanstvu. Vsaka veja pa je samostojna ustanova. Sotrudniki so povezani z bivšimi gojenci in don Boskovimi prostovoljkami, ki sta laični organizaciji.

SALEZIJANSKI SOTRUDNIKI DO PRIHODA SALEZIJANCEV NA RAKOVNIK 23. NOVEMBRA 1901

Večinoma so prihod salezijancev pripravljali sotrudniki, ki so se prej organizirali in bili navzoči kot salezijanci. Tako tudi v Sloveniji (na Kranjskem) sotrudniki pomenijo začetek salezijanskega dela.

Med prvimi je bil kanonik Luka Jeran (1818 - 1896), pa katehet Janez Smrekar (1853 - 1920), msgr. Janez Gogala (1825 - 1884), dolgoletni vzgojitelj Alojzijevešča in bogoslovnega semenišča. Zgodnja danica pa je bila glasnik salezijanskega dela med Slovenci. Posebno močna spodbuda za sotrudnike je bilo don Boskovo pismo - okrožnica o misijonskem delu v Patagoniji (Južna Amerika), ki ga je objavila Zgodnja danica. Začelo se je pisati o sotrudnikih. Jeran je takole opredelil sotrudnike: "Tako se imenujejo vsi oni dobrotniki in prijatelji mladine, ki podpirajo salezijansko kongregacijo pri njenem delovanju. Njih namen je, vaditi se dejanske ljubezni."

Za Jerana so bile običajne oblike dela sotrudnikov naslednje: opravljanje različnih pobožnosti, skrb za fante, ki bi hoteli postati duhovniki, podpiranje katoliškega tiska, krščanska vzgoja otrok, molitev, miloščina.

Zbirali so darove največ za misijone in za ustanove v Turinu. Leta 1895 so med drugimi darovi že tudi darovi za naše salezijance. Značilno, da so bili naši sotrudniki vključeni v široka dogajanja salezijanske družbe: misijoni, Turin, Anglija, podpora Salezijanskega vestnika v Turinu, Katoliško čtivo...

Leta 1895 je bil v Bologni prvi mednarodni kongres sotrudnikov. Blaženi Rua, don Boskov prvi naslednik, je Smrekarja 28. januarja 1895 imenoval za voditelja sotrudnikov v ljubljanski škofiji. V tej vlogi je bil tudi na kongresu in govoril slovensko: "Čast mi je, da lahko kongresu izročim iskren pozdrav in najboljše želje mojega knezoškofa v Ljubljani (Kranjska, Avstrija), msgr. Jakoba Missie. Zelo je zadovoljen, da salezijansko delo napreduje tudi v njegovi škofiji. V Turin smo že poslalil šest naših fantov. Upamo, da bodo iz njih nastali apostoli salezijanskega dela med Slovenci, ki smo del velikega slovanskega ljudstva. Ustanovljen je bil že odbor za postavitvev deškega doma; prav tako smo že kupili kos zemlje s hišo v ta namen. Strašen potresni

bič, ki je prav sedaj hudo prizadel cerkve in hiše, bo za nekaj časa zaustavil naše delo. Toda trdno zaupamo v božjo previdnost. Kot katoliški Slovenci z italijanskimi brati delimo veselje in bolečino, tako upamo, da bo salezijanska ustanova, ki se je rodila v Italiji in ima v Italiji svoje središče, obrodila bogate sadove tudi med nami. To pa je moja želja in želja vseh naših sotrudnikov: da bi čim prej prišli med nas don Boskovi sinovi, kar bo velikega pomena za Slovence in za vso Avstrijo. Naj živi prvi mednarodni salezijanski kongres."

To je pomenilo tudi na novo organizirano delo s sotrudniki. Istega leta je prišla iz Turina knjižica, ki so jo dali natisniti z naslovom: "Sotrudniki salezijanski ali izkkušeno sredstvo družbi človeški koristiti s pospeševanjem nrvnosti." Razpošiljali so jo vsem, ki bi morda hoteli postati sotrudniki. Obljubil je tudi, da bodo v slovenščini začeli tiskati salezijanski vestnik, ko bo zadostno število sotrudnikov. Tako jih je zbiral in jim podeljeval sprejemnice. Pri tem so ga vodile besede papeža Leona XIII.: "Če bodo škofje in duhovni spoznali, kako mogočno pomoč morejo imeti pri vsakem dobrem in velikem delu po tej družbi salezijanskih sodelavcev, se bodo potrudili, jo v svojih škofijah in župnijah vstanoviti. Prišel bode čas, ko bode dober katolik in salezijanski sodelavec istega pomena."

29. januarja 1895 je bil v Ljubljani prvi shod slovenskih sotrudnikov. Bogoslužno opravilo je bilo v cerkvi sv. Jakoba, zborovanje pa so nadaljevali v mestni dvorani, kjer se je zbralo okrog 50 ljudi raznih stanov, med njimi nekaj kanonikov. "Smrekar je v pozdravnem nagovoru povedal, da se sotrudniki vsako leto sestajajo dvakrat: za praznik sv. Frančiška Saleškega in 24. maja, na praznik Marije Pomočnice. Sestanke pripravlja krajevni vodja.

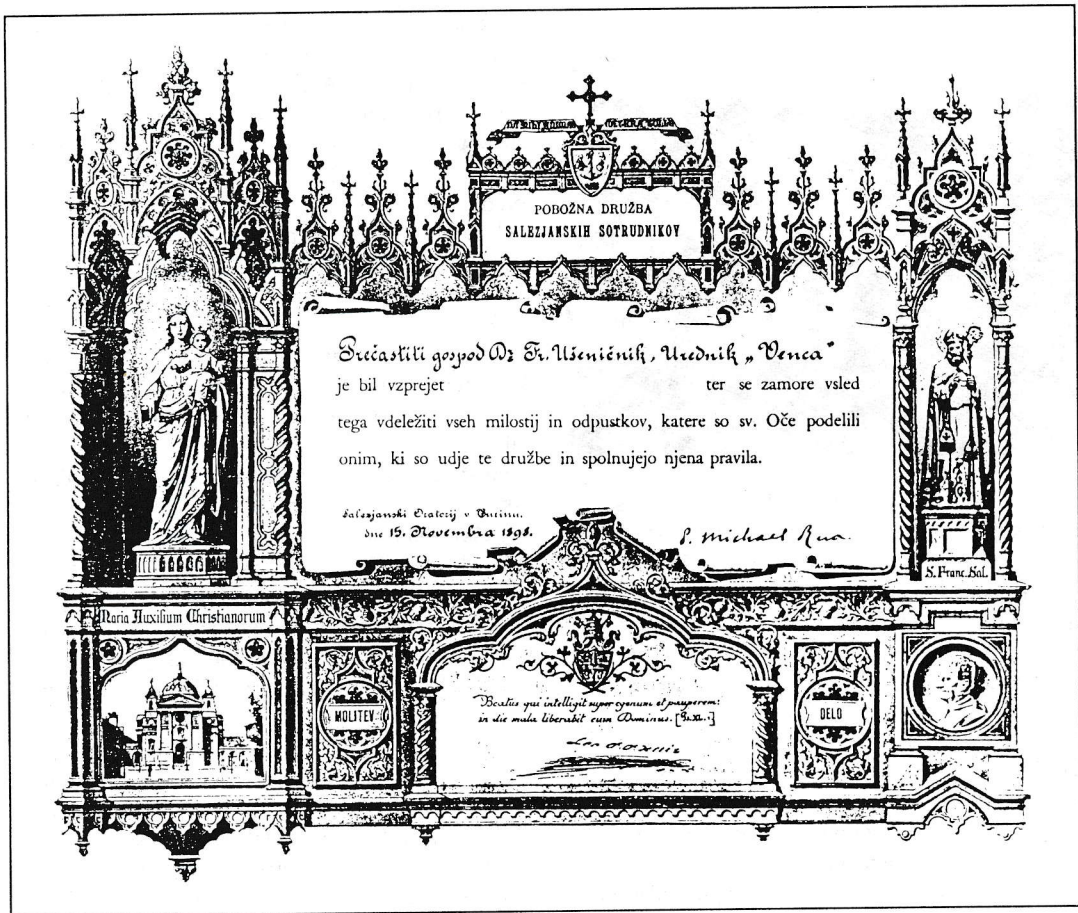
Pozdravil je udeležence in s primeri uglednih kristjanov, tudi članov habsburške hiše, ki so bili sami sotrudniki, pokazal na velik ugled združenja." Takrat so tudi začeli voditi Zapisnik društva salezijanskih sotrudnikov. Vanj so vpisovali dosežanje in nove člane. Izvolili so odbor petih predstavnikov, ki je prevzel skrb za organizirano delo sotrudnikov in bi pomagal pri pripravi potrebne za prihod salezijancev na Kranjsko.

Smrekar je o vsem obvestil vrhovnega predstojnika Ruo, ki mu je odgovoril: "Častiti in dragi gospod. Prejel sem z veliko radostjo poročilo o konferenci blagih slovenskih sotrudnikov. Iskrena hvala za zbirko na konferenci sami. Prosim, bodite tako priljudni in naznanite dobrim pomočnikom in pomočnicam našo prisrčno zahvalo in zagotovilo, da iskreno prosimo Gospoda, naj bi obilno zlival nebeški blagoslov na nje in njihove družine. Tudi papež Leon XIII. so poslali svoj očetovski blagoslov vsem pomočnikom, kateri se bodo zbrali k salezijanskim konferencam, in to se je zgodilo, ko je naš don Trione o prazniku sv. Frančiška imel čast ter je bil sprejet v posebnem zaslišanji, žal mi je, da poprej nisem imel časa naznaniti to veselo novico."

Od takrat je bila Zgodnja danica uradno glasilo sotrudnikov, in sicer do takrat, dokler niso dobili svojega glasila. To je bilo do leta 1904, ko je izšlo glasilo Don Bosko kot glasilo sotrudnikov.

26. maja 1896 je Smrekar organiziral drugo konferenco za sotrudnike. V zavodih v Italiji je že bilo 16 slovenskih fantov, na seznamu pa je bilo 800 vpisanih sotrudnikov. Bili so to redni sestanki. V letu 1897 je na primer objavil vabilo: "V ponedeljek 24. maja obhaja družba salezijanskih sotrudnikov svoj drugi glavni praznik Marija Pomoč kristjanov, in sicer po sledečem redu: 1. Zjutraj ob 1/2 6 uri bo v mestni župni cerkvi sv. Jakoba maša z blagoslovom za vse žive ude družbe slovenskih sotrudnikov. 2. Popoldne ob 5 do 6 1/2 ure bode občno zborovanje v mali dvorani Tonhale na Kongresnem trgu, kjer se bodo sprejemali tudi prostovoljni milodari za salezijansko družbo. 3. Zvečer ob 1/2 7 uri pa bode večerna slovesnost zopet v mestni cerkvi sv. Jakoba, namreč govor in slovesne pete litanije. Udje sotrudniki ta dan lahko dobijo popolni odpustek, ako opravijo spoved in sv. obhajilo ter molijo v namen sv. Očeta."

2. februarja 1898 so začeli uporabljati izraz "konference", kakor je bilo to drugod v navadi. Prvič je govoril tudi salezijanec, Slovenec, in sicer Avguštín Anton Jakopič.

Diploma salezijanskega sotrudnika, ki jo je 15. novembra 1898 vrhovni predstojnik Mihael Rua podelil dr. Francu Ušeničniku, redniku cerkvenega lista "Venec cerkvenih bratovščin".

Smrekar je leta 1895 na Trubarjevi 2 v Ljubljani kupil hišo, ki naj bi služila sotrudnikom. Zaradi potresa so jo morali porušiti. Pozidal je novo, ki pa je veliko stala.

Leta 1898 so se sotrudniki odločili, da v Šiški blizu železniške postaje zgradijo salezijansko misijonsko hišo, imenovano "Marijin dom". Naročili so načrte: dom in cerkev, imeli so že pečat - Marijin dom Ljubljana. Z gradnjo naj bi pričeli 4. aprila 1899. Sotrudniki in Odbor za izgradnjo so delovali vsak zase, povezoval jih je le Smrekar, ki je bil duša enega in drugega gibanja. Leto 1899 pa pomeni leto usklajanja sotrudnikov in odbora. Sotrudniki so se pridružili društvu kot redni ali podporni člani, pridobivali pa naj bi predvsem nove člane. Uradno vpisanih sotrudnikov je bilo 1600. Najprej so prevladovali duhovniki, v naslednjih letih pa so se jim pridružili posestniki, delavci in uradniki.

(Povzeto po: Bogdan Kolar, Razvoj salezijanske misli na Slovenskem do ustanovitve prvega zavoda na Rakovniku /1901/, poglavje Salezijanski sotrudniki, str. 66 - 82, Ljubljana 1988, Magistrska naloga.)

100 LET SOTRUDNIŠTVA

G. Franciška Krže je ena najstarejših sotrudnic, saj je že v 92. letu (rojena 2. avgusta 1899), živi pa v župniji Gora (Petrinci 8) nad Sodražico. Med sotrudniki je bil že oče ob koncu prejšnjega stoletja; prav tako mati.

Kar ji je pred 17-imi leti umrl zadnji brat, je sama v hiši. Sama skrbi zase in tudi za kravico, le za hišo bolj težko, tako da zamaka. Noče (kmečke) pokojni-

ne, saj si je vedno sama z delom služila svoj kruh. Pravi: "Veste kaj, vi meni gozd pri miru pustite, jaz pa nočem nič od vas." Veliko je pomagala drugim. Zelo veliko salezijancem, skupaj z očetom kar celo stoletje.

Oče je kot cerkveni ključar zbiral za salezijance od hiše do hiše, predvsem za začetek gradnje svetišča Marije Pomočnice na Rakovniku. Tudi mati je rada primaknila krono in mala Frančiška, še posebno takrat, ko sta z mamo za praznik Marije Pomočnice dolga leta romali na Rakovnik. Vedno sta bedeli skoraj vso noč, le od tretje do pete ure sta malo legli pri znani teti Katrci pod kostonji pred cerkvijo. Nazadnje je bila na Rakovniku med drugo svetovno vojno. Ima veliko zaupanje v Marijo Pomočnico, saj je prepričana, da ji je Marija pozdravila oči, tako da še sedaj bere brez očal.

Tudi sicer je gospodinjala v župnišču in se z zaobljubo zavezala, da se ne bo poročila in da bo ostala doma. To tudi izpolnjuje in vztraja v hiši, pri zemlji, čeprav ji je včasih hudo, še posebno takrat, ko je sama. "Vsak večer molim za brate, sestre, starše, za vse sorodnike in za vse duhovnike, kar jih poznam. Za vse te molim vsak večer, veste. Ko neham kuriti, se usedem na štedilnik, da si malo pogrejem križ, kamor se je naselila revma, pa molim, če morem tri rožne vence, kolikor pač morem. Veste, tako je, težko je življenje, posebej, če je kdo sam, je grozno hudo."

G. Frančiška, Vaša vera, žrtev, molitev, ljubezen do Marije Pomočnice, ljubezen do domače zemlje in dela, do poštenosti, vse to je vgrajeno v ta naš svet domovine. Če nam je lepše, je tudi zato, ker na tem koščku zemlje živite Vi in nas plemenitite s svojo dobroto. Le nehvaležnost tistih, ki Vas pozabljamo, in vsega, kar ste nam bili in dali, naj izgine in se med nas naseli hvaležnost in pripravljenost pomagati. Salezijanci še posebej, saj je življenje Vas in Vaše družine vgrajeno v temelje naše navzočnosti v Sloveniji.

Tone Ciglar

SALEZIJANSKI SOTRUDNIK - ZAVZET KRISTJAN

Sedanji čas se po silovitosti napada sil na Cerkev kot božjo ustanovo ne razlikuje mnogo od tistega, ko je živel in deloval don Bosko. Saj je hudič vedno isti, le da ima na razpolago drugo in bolj spopolnjeno

tehniko za širjenje laži, ko vodi človeka v varljive potrošniške vode, kjer ga omami z zadovoljstvom samozadostnosti. Predvsem mlad človek, poln mladostne moči, je zelo dovzeten za vse to. Od tod zablode mladih, od tod odnos odraslih in starih do Boga in Cerkve.

Pri nas je še vedno večina ljudi krščenih, vendar premnogi živijo, kot da tega zakramenta ne bi prejeli: odrasli so namreč v brezbožnem okolju, v katerem je bilo premalo krščanskega kvasa, da bi jih mogel prevzeti.

Don Bosko se je z vsemi talenti vrgel v boj proti hudiču in mobiliziral vsakogar, ki ga je mogel prepričati o potrebnosti zaščite mladih pred njegovimi zankami. Svoje delovanje je osnoval na neposrednih stikih z mladimi, da bi jih vodil k poštenemu krščanskemu življenju. Za to delo je potreboval mnogo dobrih sodelavcev, ki so se zavestno vključili v vzgojni proces mladih in se zanje tudi žrtvovali.

Že od vsega začetka je don Bosko k temu delu pritegnil laike, tiste, ki so čutili zmožnost in pripravljenost pomagati mladini h krščanskemu življenju.

V Turinu je bilo v času, ko je don Bosko pričel s svojim delom, zelo veliko duhovnikov, vendar so ga le redki razumeli, še manj mu jih je pomagalo. Pomeni, da je bil res velik prepad med ubogo mladino, ki so je imeli za pokvarjeno.

Kakor takrat don Bosko, tako tudi mi sedaj ne smemo izgubiti vere v to, da moremo pomagati tudi mladini, za katero pravimo, da je slaba. Prav to je področje dela za salezijanske sotrudnike, ki to poslanstvo hočejo opravljati povezani v salezijanski družini.

Drugi vatikanski cerkveni zbor je dal laikom posebno mesto v Cerkvi. Salezijanski sotrudniki so združenje, ki ga je Cerkev potrdila.

Don Bosko je hotel z združenjem sotrudnikov kristjane prebuditi iz mlačnosti in jih spodbuditi za delo v Cerkvi, predvsem med mladino, vzgajati mlade v dobre kristjane in poštene državljane. Ali ni prav to poslanstvo vzvišeno in danes tako zelo aktualno v obeh svojih razsežnostih? Vsak laik se lahko vpraša: Kakšen zgled kristjana in kakšen zgled državljana sploh sem svoji okolici, predvsem mladini?

Salezijanski sotrudniki so dejavni na vseh področjih človeške družbe, vsak po svojih sposobnostih: v družini in za družine, na delovnem mestu v podjetju med svojimi sodelavci z dobro strokovnostjo in poštenim delom, v širši družbi s sodelo-

vanjem na raznih področjih in ne nazadnje tudi vsak v svoji župniji. Različnih dejavnosti, razhtevnih in nezahtevnih, je toliko, da lahko vsak kristjan najde sebi mesto in delo, le zavesti se mora svojega apostolskega poslanstva in imeti mora nagnjenje to apostolsko poslanstvo živeti v don Boskovem duhu.

To delo brez posebne organizacije ne bo uspešno, zato tudi salezijanski sotrudniki delujejo organizirano. Skupine salezijanskih sotrudnikov so osnovne enote združenja, ki so povezane v širše krajevne in medkrajevne organizacije. Sotrudniki morajo rasti duhovno kot kristjani, saj je to edino zagotovilo, da lahko v svojem delu vztrajajo in ga še poglobljajo. Temu naj bi pomagala srečanja, študijski dnevi in duhovne vaje.

Don Boskov sotrudnik je lahko katoličan, laik, ki je dopolnil 18 let, škofijski duhovnik ali diakon, ki je voljan apostolsko delovati v don Boskovem duhu. Ko v svojem poklicu dozori, Bogu obljubi,

da bo zvest Kristusov učenec v katoliški Cerkvi,
da bo posebej deloval pri reševanju in vzgoji mladine,

da bo poglobljal in živel salezijanskega duha,
da bo v občestvu salezijanske družine apostolsko deloval v krajevni Cerkvi!

Ali lahko dober kristjan in državljani daje več?

Jožc Prhavec

ZAKAJ SEM SALEZIJANSKI SOTRUDNIK?

1. Morda bi bilo boljše vprašanje obrniti: Zakaj bi bil rad don Boskov sotrudnik? Odgovor bi bil zelo kratek: Ker bi rad pomagal mladini in bi bil rad dober kristjan; prav tega bi želel tudi mladini.

Takih želja prav gotovo ne bi imel, če ne bi že iz mladih let poznal don Boska in njegovih salezijancev, če ne bi sam izkusil vpliva njihove vzgoje. Pa tudi staršem dolgujem zahvalo. Pri nas doma nihče ni kritiziral Cerkve in duhovnikov, nikoli nismo nasedali protikatoliški propagandi, ki je blatila duhovnike, škofo in papeža.

Kako sem spoznal salezijance? Imel sem srečo, da sem že pred šolo začel obiskovati Mladinski dom na Kodeljevem: s šest let starejšim bratom sva v prostem času začela obiskovati ta dom. Tu pa je bilo življenje čisto drugačno kot tisto zdolgočasno na ulici. Počutil sem se kot v veliki družini. Vedno smo bili zaposleni in nihče ni bil brez dela, časa za prepire

sploh ni bilo in vse je bilo preprosto, revno, kakor smo bili revni mi sami. Eni otroci so bili lepše oblečeni, drugi pa raztrgani, vendar te razlike nismo čutili, saj smo bili vsi ena sama družina. Zvečer, ko je prišel čas, da se vrnemo domov, smo se še zbrali h kratkim večernim molitvam, po njih poslušali kratek nagovorček predstojnika, ki je bil vedno izbran in zanimiv, da mi je velikokrat sprožil kako lastno razmišljanje. Vse to dogajanje je bilo naravno in nevsiljivo, čeprav so bili med nami vedno navzoči salezijanski kleriki in sobratje pomočniki.

Z odraščanjem pa smo bili tudi sami povabljeni k bolj zahtevnemu sodelovanju: eni so vodili turnirje raznih iger, nastopali na odru, drugi so se učili instrumente in so sodelovali pri godbi, in še veliko dejavnosti je bilo na razpolago. To udejstvovanje mi je veliko pomagalo, da sem premagal zaprtost vase, ki me je kot otroka zaznamovala; bil sem precej samotarski.

Ves čas med igro smo imeli na razpolago spovednika za zakrament sprave, prav tako vsak večer, posebej še vsako soboto. Tako smo imeli vedno priložnost otresti se dnevnih prekrškov, ki mladega človeka tako radi zalezujejo v mislih, besedah in dejanjih. Poleg tega smo imeli še vsako nedeljo popoldne lavretanske litanije in blagoslov in po tem še kake pol ure krščanskega nauka; navadno so bile teme aktualne. Ta mi je bil, posebno po vojni, ko salezijanci niso mogli več delovati, v veliko življenjsko oporo.

Šele kasneje sem zvedel, da je to preventivna vzgoja, ki jo je uvedel don Bosko v svojih zavodih. Reči moram, da me je rešila mladostnih zablod, v katerih se danes mladina utaplja. Želim, da bi bila ta vzgoja zopet v večji meri v korist naši mladini - zato sem don Boskov sotrudnik!

Jožc

2. Don Bosko je vzor mladim in starim, skratka vsem. Njegov življenjepis je bil in je zame še vedno nadvse zanimiv in spodbuden.

Prav njegovo geslo: Daj mi duše, drugo vzemi!, mi je zelo všeč, zato ker tudi jaz že leta in leta prosim Boga in Marijo za duše mojih dragih pokojnih in živih. Hudo mi je ob misli, da duše tistih, ki jih nadvse ljubim, ne bi uživale nebeškega kraljestva. Da, za vse, ne le za moje, ga prosim. Nikdar nisem Boga prosila za gmotne dobrine, ne zase ne za svoje ne za druge. Edino za zdravje in za božji blagoslov. To je moja molitev za ves svet. Slutim, da me don Boko v tem podpira in mi pomaga.

Prav zares, ob misli na don Boska naredim več dobrih del, kot bi jih sicer, in slutim, da mi ljubi Bog stoterno povrne.

Trudim se tudi, kolikor imam še opravka z mladino, da jo z besedo in zgledom navajam k dobremu in poštenemu življenju. Želim, da bi bili vsi mladi verni, da bi ljubili Boga, da bi jim bil Jezus brat in Marija mati.

Vesela sem slovesnosti, ki je v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku vsake zadnje nedelje v mesecu, ko nas je v cerkvi veliko sotrudnikov in imamo prav lep spored. Lepo se imamo tudi vsak drugi četrtek v mesecu, ko se nas ožji krog sreča v romarski sobi in nam duhovni voditelj posreduje veliko duhovne hrane. Vabim vse, ki se čutite don Boskove učence, da se nam pridružite!

Pavla

3. Že kot otrok sem občudovala Iščico, ki je jezne valove gnala v globoko kotanjo, še posebno ob nalivih. Zajezili so jo, da bi zmanjšali moč vode; padci vode z jeza so s slišali daleč naokrog kot močno šumenje, po deževju pa celo bobnenje. Ne vem več, koliko je bilo teh jezov, a dveh se spominjam.

V letih dozorevanja sem naletela na drugačne jezove. Živim med vernimi in nevernimi ljudmi. Utrip življenja ljudi po svobodnem uživanju samo materialnega me je nemalokrat spravil v obup. V vsej svoji biti se zavedam, da vse prihaja iz neskončnega božjega usmiljenja. Zakaj tega tako mnogi nočejo priznati? Kaj bi storila, da bi po svojih močeh zajezila valove nevere? Mar naj vzamem sveto pismo in ga podarim neverni družini ali kolegu v službi? Naj nevernemu zaročencu svetujem, da bi se dal pred poroko krstiti? Ali bi to sprejeli?

Vem, kaj bom storila, sem si rekla. Poslušala bom apostola Pavla, ki je iz zagrizenega sovražnika Cerkve postal njen velik apostol. Pravi: "Opominjam torej predvsem, naj se opravljajo prošnje, molitve, priprošnje, zahvale za vse ljudi, za kralje in oblastnike... To je dobro in všeč Bogu, našemu odrešeniku, ki hoče, da bi se vsi ljudje zveličali in prišli k spoznanju resnice."

Rada naj torej molim, da pridejo tudi neverni k spoznanju resnice in se zveličajo. To naj bo prvi jez, ki naj skuša zajeziti valove nevere.

Bog mi je dal milost, da sem se pred leti znašla v skupini sotrudnikov. Izpovedali smo svečano obljubo. Prevzel me je don Boskov duh ljubezni do mladih.

Moja hčerka, mladostnica, je kakor vsa druga slovenska dekleta: ne ugovarja mojim nagovorom o Jezusovi neskončni ljubezni in o vsem božjem stvarstvu, tudi najnujnejši vsakodnevni molitvi ne, še posebno, če ji v šoli zakoličijo nezadostno. Ko pomislim, da kaplja ne zvotli skale s svojo močjo, ampak s tem, da kaplja nanjo vztrajno, se mi utrne upanje. To me nagiba, da gradim drugi jez. Dobrotna srca mladih, nevernih, pa vendar razmišljajočih, ki se zbirajo v našem domu, ustvarjajo zdravo ozračje. Srca, ki so dobre volje, da postanejo še bolj dobromisleči. Dobrodušna ljubezen srca pa ima ključ do razuma, ki želi spoznati resnico. Kdor pa ljubi resnico, posluša Jezusov glas.

Sleherni dan prisluhnem don Boskovim besedam, ki jih je na duhovnih vajah sotrudnikov v Želimljem omenil voditelj: "Če hočete storiti kaj dobrega, kaj svetega, kaj božjega, vzgajate mladino. Med vsemi božjimi stvarmi je ta najbolj božja!"

Da, tiste dni, ko sem bila še otrok, sem s posebnim veseljem opazovala jezove in se veselila padajočih, penečih se valov, ki so drveli v nižino. Sedaj se veselim, ko skušam graditi jezove sprave in osrečujoče ljubezni, katere nas je naučil sveti Janez Bosko. Da, veselim se in se bom veselila!

Martina

4. Naj zapišem kot spomin iz svojega življenja. Nisem še hodila v šolo, ko sem šla z mamo za praznik Marije Pomočnice v Ljubljano. Teta naju je peljala na Rakovnik v cerkev. Zelo dobro se spominjam, kako goreče smo molili pred oltarjem. Teta mi je prišepnila, naj prosim Marijo za pravo pamet. Jaz sem jo res prosila, čeprav takrat še nisem razumela pomena te molitve. Šele pozneje sem doumela, kako duhovno globoke so bile njene molitve, pa tudi njeno življenje.

Tisti dan smo gledale tudi čudovito procesijo, ki je šla proti mestu in nazaj. To je bilo zame nepozabno. Obe, mama in teta, sta bili že takrat sotrudnici. Teto sem vprašala, ali bom lahko tudi jaz kdaj postala sotrudnica. Odgovorila mi je, da bom prav gotovo postala, če bom pridna.

Od takrat naprej sem vsako leto hodila na romanje k Mariji. Leta 1946 pa sem se preselila v službo v Ljubljano. Vsako nedejo sem šla s teto na Rakovnik. Teta je šla večkrat pomagat gospe Katrci prodajat nabožne predmete. Jaz pa sem bila zelo srečna, če sem tudi lahko priskočila na pomoč. Že takrat sem zelo rada prodajala, sem pač trgovka.

Ko pa so na Rakovniku sprejemali nove člane -

sotrudnike, sem se z veseljem vključila v to skupino in tako se mi je uresničila dolgoletna želja, kajti Marija mi je vedno veliko pomenila. Še danes se teh srečanj z veseljem udeležujem in želim, da bi lahko ljudem kaj dobrega naredila in da bi bili vsi ljudje bratje in sestre po priprošnji Marije Pomočnice in sv. Janeza Boska.

Fanika

5. Po prejemu svete birme je vsak človek dolžan biti apostol na vseh področjih, kjer živi. To naj bi bil na poseben način salezijanski sotrudniki.

Pravi laični apostol je tisti vernik, ki kot vernik deluje vsak trenutek, v vsakem položaju: po delavnicah, tovarnah, trgovinah in pisarnah, v vsaki službi, povsod, kjer se zbirajo ljudje, da jim s svojim zglednim življenjem pričuje za Kristusa, da bi vsi ljudje spoznali Boga, ga ljubili in slavili. Pravi laični apostol nikoli ni zvihačen, hinavski, ne opravlja in ne vara. Tak naj bi bil salezijanski sotrudnik. Taka je bila Marija, največji laični apostol, najlepši zgled, kako po dobroti prihaja Bog med ljudi. Marija je svetu dala Odrašenika in z vsem svojim življenjem je približala Boga ljudem. Sv. Janez Bosko je stalno priporočal svojim gojencem, naj bo vodilo njihovega življenja Evharištija in Marija. Naj bi se tudi salezijanski sotrudniki z božjo in Marijino pomočjo trudili vsak dan postajati pravi laični apostoli.

Anica

6. Moja teta je bila redovnica, salezijanska sestra. Ko sem prišla v Ljubljano me je v nedeljo povabila na Rakovnik. Tako sem začela hoditi zadnje nedelje v mesecu na Rakovnik k tem molitvenim srečanjem sotrudnikov. Pozneje sem imela priložnost pridružiti se skupini sotrudnikov na Rakovniku. Prepričana sem, da je vse to delo Marije Pomočnice.

Milka

7. "Niste vi mene izvolili, temveč sem jaz izvolil vas in postavil, da greste in obrodite sad in vaš sad ostane" (Jn 15,6).

Biti sedelavec - sotrudnik Boga pri uresničevanju njegovega odrešenja, slediti nevidnemu delovanju njegove milosti, kaj je lepšega, koristnejšega, pametnejšega, bolj osrečujočega? Dati se na voljo Svetemu Duhu. To je dar in svobodna izbira, ki daje smisel življenju.

Da bi mogla izpolniti svoje hrepenenje, slediti svojim močnim notranjim nagnjenjem, bi morala

postati redovnica. Po Marijinem posredovanju pa je Sveti Duh obudil sv. Janeza Boska, ki je znal združiti duhovni poklic z življenjem v svetu. V don Bosku je posebna privlačnost, ki razgiba tudi laike, da najdejo svoje pravo poslanstvo in duhovni poklic. Don Bosko je s svojim preventivnim ravnanjem svetel in nenadomestljiv lik, ki nikdar ne razočara. V posnemanju njega nikoli ne zaideš v prazno. Njegova velika pastoralna ljubezen, izražena v geslu "Daj mi duše, drugo vzemi", je čarobna moč, ki pritegne najbolj razvržene mlade.

Sotrudnik ima nalogo svoje evangeljsko poslanstvo in apostolat pokazati navzven. Pripravljen mora biti narediti prvi korak v službi ljudem in prebujati iz mlačnosti. Z vključevanjem v družbena in politična gibanja, s svojo navzočnostjo in pogumom evangelizira kulture in brani krščanske vrednote, pravičnost, mir. Zavrača vse, kar spodbuja krivico, nasilje, zatiranje, obrobnost, razsipavanje, porabništvo. Posebno mladim (in tudi drugim) omogoča s tem pristno srečanje z duhovnimi vrednotami.

Le tam, kjer vzorov vseh je vzor, spočije duh se koprnceči!

Ivanka

SPOŠTOVANI MOLIVCI!

Novo leto 1991 smo začeli v božjem imenu, zato najprej vsem prav lep novoletni pozdrav!

Ob božiču sem od vas prejel zelo veliko pošte z dobrimi željami. Ker nisem mogel vsem odgovoriti, se tukaj vsem najlepše zahvaljujem! Pri jaslicah sem se vas spominjal. Spomnil sem se tudi vseh molivcev, ki so svoj božič obhajali že v nebeškem Betlehemu. Iz vseh teh pisem in kartic sem razbral, da smo med seboj povezani kot velika molitvena družina. Naj nas molitev za nove duhovne poklice povezuje tudi v novem letu! Svoje molitve in žrtve pa pomnožimo, da si bomo izprosili novih duhovniških in redovniških poklicev, ki jih vsak dan bolj potrebujemo. Skušajmo pridobiti še več molivcev, ki bodo pripravljene moliti v ta namen.

Tudi v novem letu bomo za poglobitev duhovnosti imeli na več krajih duhovne vaje ob koncu tedna. Vsak tečaj duhovnih vaj bomo pravočasno napovedali tudi v Družini. Prav lepo vas prosim, da se za duhovne vaje prijavite vsaj teden dni pred pričetkom, da vam bomo lahko zagotovili prostor, kar je sicer težko, ker imajo domovi omejeno število bivalnih prostorov. Upam, da bo letos možnost za duhovne vaje tudi v našem domu duhovnih vaj na Trsteniku.

Kakor smo že nekajkrat molivci skupno poromali v Lurd, da smo tam prosili Marijo za nove poklice, in ne brez uspeha, tako imamo tudi letos v

načrtu vsaj z enim avtobusom romati v Lurd. Med potjo se bomo ustavili na grobu sv. Janeza Boska in v baziliki Marije Pomočnice v Turinu imeli prvo romarsko mašo. Zato vas prosim, da se tisti, ki se nameravate udeležiti tega romanja, prijavite do konca februarja. Romanje načrtujemo od 4. do 9. aprila z avtobusom. To bo izvedljivo, če se vas bo pravočasno prijavilo vsaj za en avtobus.

Vse najlepše v novem letu!
Vam želi Jože Pungerčar
Trstenik 23
64204 Golnik
tel.064/46-411

V LEPŠE ŽIVLJENJE SO ODŠLI:

Rozi Plevanš, Leskovec pri Krškem
Frančiška Rožman, Lenart v Slov. goricah
Marija Rupnik, Godovič
Terezija Jontes, Šentjanž
Janez Podlevar, Bakovci
Barbara Porok, Bogojina
Katarina Bradeško, Horjul
Nežka Tovornik, Jurklošter
Ana Kuk, Dobriška vas

Duhovne vaje na Brezjah:

1. od 22. do 24. februarja
2. od 3. do 5. maja

MOLITVENI NAMENI

*Spoštovani vsi,
ki prosite Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev,
prisrčno pozdravljeni! Vabim vas, da se združimo v molitvi
za blagoslov našim prizadevanjem.*

FEBRUAR: Za vse škofijske in redovniške bogoslovce, da bi v času izpitov dojemali, kaj od njih pričakuje Bog in brezpogojno sprejeli njegove načrte.

MAREC: Za vse profesorje in vzgojitelje škofijskih in redovniških bogoslovcev, da bi jih znali v luči božje modrosti ogreti za pristno apostolsko življenje in apostolsko duhovnost.

APRIL: Za vse redovnice in redovnike, ki so poklicani k apostolskemu življenju, da bi z močjo svojih ustanoviteljic in ustanoviteljev opravljali svoje poslanstvo v spremenjenih razmerah.

V mesecu januarju smo posebej združeni v molitvi k sv. Janezu Bosku, da bi po njegovi priprošnji zadobili ljubezen do božjega kraljestva.

Stanislav Hočvar
inšpektor

SVETNIK, KI JE NA STRANI MLADIH

"Mi smo generacija pop glasbe, mamil in hitrih motorjev. Vrženi smo v svet hrupa, kjer se zahteva le storilnost, v družbo, ki ima 'dovoljenje' ubijati že pred rojstvom. Da bi ubežali času, v katerem živimo, se zbiramo v diskotekah, kjer iščemo ekstazo. Smo generacija brez vzorov in ciljev. V tem stoletju smo rodili največ nezakonskih otrok. V tem sistemu potrošništva so nas naučili le kupovati stvari in se izživljati. V šoli nam govorijo, da smo generacija napredka in tehnike, pa jim ne verjamemo. Srečujemo se in mislimo, da se ljubimo, pa ostajamo drug drugemu še bolj tuji. Toda kljub vsemu je v nas skrito neko hrepenenje, da bomo enkrat našli izgubljeni raj."

Ernest

"Včeraj sem z vso gotovostjo prvič v življenju zaznal svojo pot. Nekdo mi je pogledal v oči in mi ponudil prijateljstvo. Vsi so me spraševali, zakaj mi gre tako dobro."

Peter

Dva svetova, ki sta daleč drug od drugega, pa vednar oba govorita o hrepenenju, upanju, napisala sta ju dva mlada. Prepričan sem, da ima sveti Janez Bosko oba mladostnika nadvse rad, vendar se mi zdi, da bi dal prednost Ernestu, saj je zbiral predvsem ubogo in zapuščeno mladino.

Čas, v katerem je živela mladina v prejšnjem stoletju, se ni veliko razlikoval od današnjega. Revščina mnogih družin je mladostnike vrgla na cesto; mnogi so zašli v kriminal. Mladi brez dela, obupani, izgubljeni v turinskih ulicah, so našli nekoga, ki jih je sprejel, jim ponudil ležišče, hrano, jim poiskal delo in jih naredil za brate. Sklenil je namreč, da bo do zadnjega diha živel za mlade, predvsem za tiste, ki jih nima nihče rad, za tiste, ki so bili na robu družbe. Vsi ti so v njem našli prijatelja, ki jih je razumel in jih ni ločeval na dobre in slabe. Imeli so ga radi kot prijatelja, saj je imel čas zanje, jih poslušal, razumel njihovo govorico. Sprejel je del njihovega življenjskega tveganja; boril se je proti družbi, ki je mlade gnala v strah pred jutrišnjim dnem; razkrinkaval je bogate, ki so mislili, da bodo pomirili svojo vest z nekaj čeki; bil je proti družbi, ki je grmadila le denar na bankah, da bi ga še pomnožila...

To je bil Janez Bosko. Družil se je z najbolj ubogimi; svetnik, ki je živel Jezusovo sporočilo v času, skoraj povsem podobnem današnjemu. Živel je v prepričanju, da je

Bog z njim, da je božja podoba v vsakem mladostniku, čeprav večkrat močno zastrta in prašna. V življenju je imel za pomočnico Marijo, ki ga je spremljala pri vseh pomembnih odločitvah. Janez Bosko je imel rad mlade s srcem, ki je vedelo, in ve še danes, da tudi danes spada k mladim:

- 17-letni Dominik, ki prebije ves prosti čas v klapi, kjer vladata pretep in alkohol;

- 24-letni Franci, ki je že nekaj mesecev v zaporu;

- 21-letna Marija, ki živi skupaj s svojim prijateljem in je zaradi stalnega prepiranja pretrgala vse vezi z družino;

- 15-letna Barbara, ki večer za večerom prebije v lokalu ob igralnih avtomatih; pravi, da so straši ločeni in da doma nima nič drugega, kakor na pol prazen hladilnik;

- 21-letna Tatjana, ki jo je mati zavrgla takoj po rojstvu in je še danes socialni primer, ki jo porivajo iz doma v dom in pravi: "Nikdar v življenju ne bi hotela srečati svoje

matere!" In oče je zapiti alkoholik, ki se zanjo ne briga;

K mladim spadajo študentje, vajenci, pankerji, mladostniki, ki vsak dan stojijo pred uradom za zaposlovanje; tisti, ki jih nihče ni imel rad; tisti, kjer se doma ne razumejo; tisti, ki si prizadevajo, da bi bilo med nami več topline, da bi v globini svojega bitja našli sporočilo, da Jezus živi in da je prišel za vsakega izmed nas...

Martin je osem let preživel v salezijanskem zavodu. Velikokrat je našel čas zase v kapeli in si zastavljal vprašanje, kaj mu pomeni Jezus. "Jezus je v mojem življenju imel mnogo imen. Kot otrok ob jaslicah sem ga imenoval Jezušček. Na Oljski gori je bil moj Odrešenik, tisti, ki je zame umrl in vstal. V letih iskanja sem ga imenoval rešenik v stiski, zadnje pribežališče. Danes je tisti, ki mi daje zavetje, ki me pozna do zadnjega vlakna, ki ve za meje mojega življenja.

Ko zvečer pred spanjem berem sveto pismo, vse bolj

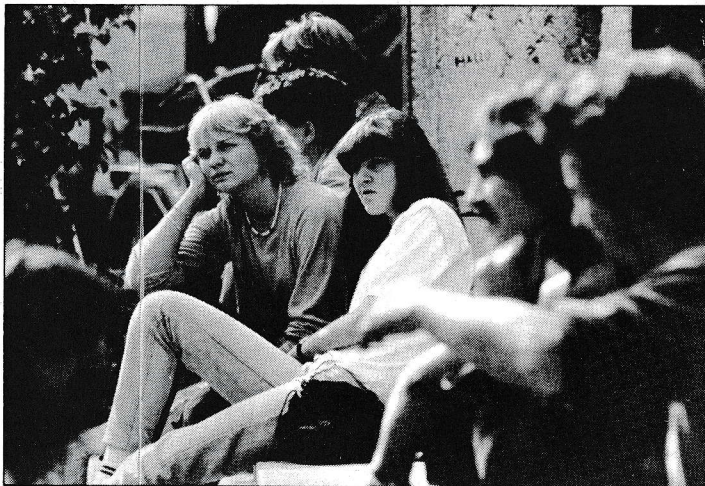

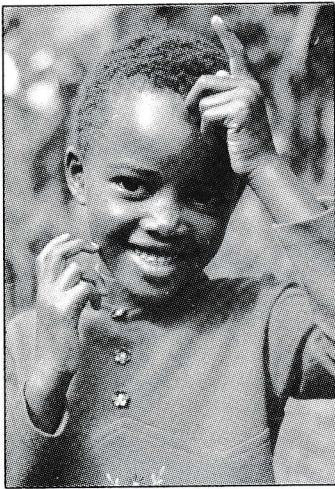
spoznavam, da se spleča hoditi za tem Jezusom, kajti on ni le oseba iz preteklosti, ampak je sedanjost. Vedno mi je pred očmi beseda: 'Božje kraljestvo je blizu.' To vedno znova spoznavam, ko me Jezus nagovarja, naj hodim za njim. Toda ne sam, ampak s tistimi, s katerimi skupaj živim, se veselim in trpim.

Vse bolj tudi spoznavam, da mora, kdor hoče živeti z njim, vse zapustiti. Toda, kdor zaradi njega vse zapusti, še več prejme. Takrat se lahko odpre drugim, ne živi več samo v okvirih lastne sebičnosti, ampak deli vse, kar ima, z drugimi. Vem pa tudi, da je za mnoge ta moja pot ena največjih neumnosti in se sprašujejo, zakaj! Vse bolj se zavedam, da ne smem dati kakega polovičnega odgovora, zato se vsak dan sprašujem, kaj mi pomeni Jezus, kakšno mesto ima v mojem življenju. Vem, da je nujnost, da imajo drugi delež pri moji molitvi, delež pri mojem življenju, v skupnosti z Bogom, v pogovoru.

V upanju in veri se čutim obdarovanega, ker me je nekdo sprejel in vem, da ne morem pasti drugam kakor v njegovo naročje."

pripravil Jože Andolšek

Pretrajljivi so klici misijonarjev. Vsako pismo je svojevrstno sporočilo in trka na našo vest. Pisem je toliko, da bi z njimi napolnili celotni Vestnik. Izluščimo samo nekaj sporočil naših misijonarjev, ki so nam pisali v letu 1990.

RUANDA

NE BOJTE SE, SAJ SE STRELJANJE K VAM NE SLIŠI!

Vse obrede velikega tedna smo imeli istočasno kar na štirih krajih. Na veliko soboto smo krstili odrasle, tudi na štirih krajih, saj jih je bilo blizu 600. Seveda so bile tudi cele družine z otroki. Odrasli poročeni so prejeli kar tri zakramente naenkrat: krst, obhajilo in sveti zakon (10. V.).

Mi smo tu v stiski. Napadli so nas iz sosednje Ugande. Vse so organizirali tisti, ki so

KLIC MISIJONARJEV

ob času neodvisnosti pobegnili iz Ruande. So dobro oboroženi in izurjeni. Naša vojska pa je maloštevilna in slabo pripravljena; slišijo strel, in že zbeže. Če ne bi prišle na pomoč specialne enote Zaira, Belgije in Francije, bi že zdavnaj kapitulirali. Bijejo se prav blizu nas. Teden dni smo bili popolnoma odrezani; streljanje ni ponehalo ne podnevi ne ponoči. Imamo policijsko uro od sedmih zvečer do petih zjutraj. Brez posebnih dokumentov ne moreš nikamor. Jožeta še nisem videl, mogoče jutri, če dobim dovoljenje za v Kigali. Po cestah so zapore in povsod vojska.

Govori se, da so uporniki čakali, da prej pride papež.

Ob papeževem obisku sem se kar trikrat srečal z njim. Dvakrat sva z Jožetom tudi pri papeževi maši somaševala. Bil pa sem tudi z mladimi 8. septembra na stadionu v Kigali. Bilo je enkratno. Tose je pelo, plesalo in kričalo. Vidi se, da mladi ljubijo papeža in mu zaupajo. Vse so mu povedali in papež je na vse odgovarjal. Dve uri z njim sta bili prekratki.

Potem smo imeli pripravo na birmo tu v Mushi. 30. septembra smo birmali 750 birmancev, prav tik pred vojno. Naši mladi so lepo peli in plesali. Zdaj pripravljamo birmo še za drugo polovico župnije, ki bo 27. oktobra na drugi podružnici (15. X.).

Gusti Horvat

Somaševanje ob papeževem obisku.

ZAIRE

POSPEŠENO
GRADIMO

Sem na enotedenskem zdravljenju kar v svoji sobi: malo malarije zaradi oslabilve. Sedaj je že vse v redu. Gotovo slišite o položaju v Ruandi. Meja je zaprta, zato ne morem nič zvedeti. Je prava državljanska vojna. Bog daj, da bi se z Gustijem in Jožetom čimprej srečali. Molite za njuno misijonsko delo, ki prestaja križeve tedne.

Moja gradnja lepo napreduje. V 25-ih mesecih sem z golfom napravil 60 tisoč kilometrov v soncu in dežju. Sedaj imamo ves potrebni material v Gomi. Potrebno bo le žuljavo delo. Upamo, da se bomo v aprilu 1991 vselili v novo zgradbo - zavod. Takrat bo potrebno tudi okrepiti zdravje, ki je načeto (7. X.).

Danilo Lisjak

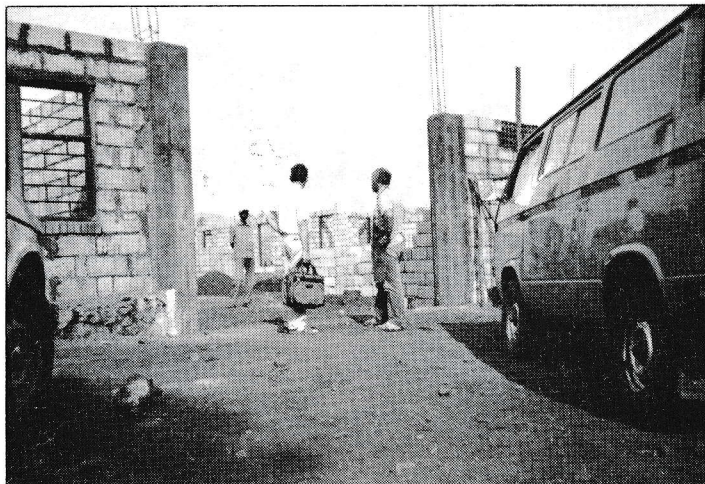
BRAZILJA

DON BOSKOVO
DEŠKO MESTO

Hvala vam, dobrotniki!

Pišem vam iz daljnje misijonske dežele, dragi rudniški verniki, kjer živim med tisoči otrok v skrajni revščini. Ne morete si misliti, kako težko so me te ogromne množice revnih otrok pričakovale, da se vrnem mednje. Vrnil sem se in ne s praznimi rokami; po dolgem času so se spet do sitega najedli.

V dneh pred božičem prihaja k meni še več lačnih

in ubogih ter me prosijo, naj jim kaj dam, da bodo vsaj v božičnih dneh kaj imeli. Tako v teh dneh hodim v mesto in trkam na vrata mnogih hiš. Prosjačim po trgovinah. Sram me je beračiti, vendar to delam za uboge in zapuščene otroke. Ko prosim za svoje otroke, sem velikokrat ponižan in osramočen. Upam, da boste s svojo dobroto in molitvijo za duhovne poklice zbudili nove misijonarje, ki nas bodo nadomestili, ko bomo omagali.

Ernest Saksida

PAPUA - NOVA GVINEJA

POZDRAVLJENI
MISIJONSKI
PRIJATELJI!

Hvala Bogu, da tudi meni dela ne manjka. Da vsaj malo pridobim na času, sem kupil motorno kolo Honda 125 za štrpaci; odlično mi služi. Za Brazmadežno (1989) sem imel v vasi Ovaa 25 prvoobhajan- cev, za božič pa krste otrok: v

Ovai 7, v kraju Here-Here 4 in v Agapiru 9. Namestil sem že tudi žlebove za deževnico in prvi rezervoar 3 x 3 x 1,5 m je že praktično sestavljen; za druge še čakam železo in drug material (25. I.).

Me veseli, da se je Tof oglasil in celo z diapozitivi. Po veliki noči sem se moral za dva meseca malo pomiriti. Nekaj dni sem imel mrzlico; potem sem bil povsem brez moči. Sestre so ugotovile, da sem v petih mesecih po vrnitvi izgubil 15 kg teže. Krivda je bila moja, ker sem se malo preveč gnal in premalo jedel. Sestre so me založile z vitanimi in posebnimi malicami in me v nekaj tednih spravile v ravnotežje.

Za 14. junija so tu v Arairimiju pripravili proslavo ob 10. obletnici našega dela. Pripravili so čudovito mašo s plesi in petjem v petih papuanskih jezikih. Bilo je res doživeto in vsi so sledili z velikim zanimanjem. Škoda, da Tof in Rifle tokrat nista bila zraven s svojimi kamerami.

Nadaljevanje na 23. str.

Tako sta bila v letih 1911 in 1920 prva mednarodna kongresa s po 1000 udeleženci. V letih 1945 - 1956 je združenje snovalo svoj statut delovanja, ki so ga leta 1966, potem ko je drugi vatikanski cerkveni zbor poudaril apostolat laikov, sprejeli na evropskem kongresu. Leta 1990 je bil sprejet sedanji statut.

KAJ JE ZDRUŽENJE?

Gre za laično združenje, ki je nad vsako religijo, čeprav goji krščansko misel, saj združuje člane različnih verstev, kakor tudi neverne, kakršni so bili pač don Boskovi bivši gojenci. Skupen je njihov odnos do don Boska. Njihovo geslo je: Z don Boskom prvi in pokončni!

Posamezni centri se združujejo v inšpektorialne, ti pa v svetovno združenje. Sedež osrednje ustanove je v materni hiši salezijancev v Rimu.

Danes je na svetu vpisanih okrog 500000 članov, ki

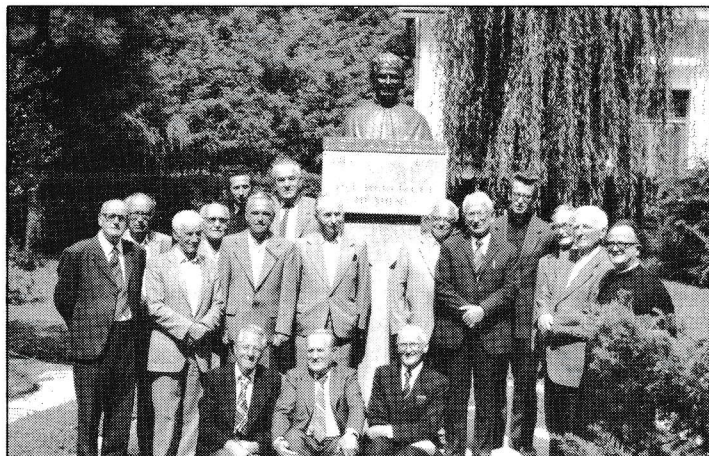
DON BOSKOVI (BIVŠI) GOJENCI

Naj nikogar ne moti ta "bivši", saj je poudarek na don Boskovi. Kdo je don Boskov bivši gojenec? V najširšem pomenu besede vsak, ki je hodil v oratorj, šolo, internat ali zavod, kjer so delovali salezijanci. Tam se je "nalezel" salezijanske vzgoje in jo sedaj na neki način živi in skuša ohranjati prek raznih vezi z vzgojitelji in tovariši. V ožjem pomenu pa pomeni člana združenja don Boskovih bivših gojencev. Kot tak želi sodelovati v krajevnem združenju, ki je povezano s svetovnim združenjem don Boskovih bivših gojencev.

NASTANEK ZDRUŽENJA

Začetek združenja don Boskovih gojencev sega v leto 1870. Takrat so ob 24. juniju, don Boskovem godovnem dnevu, prišli njegovi bivši gojenci, da bi mu voščili za praznik. Od leta 1874 so srečanja vsako leto.

Leta 1908 se je porodila ideja o mednarodnem združenju don Boskovih gojencev.

so organizirani v okrog 950 lokalnih združenjih v 95-ih državah sveta. Povezuje jih glasilo "Don Boskovi bivši gojenci".

Mnogi člani don Boskovich bivših gojencev so na poti k časti oltarja; kot prvi je blaženi Alojzij Orione (1872 - 1940), eden je častitljivi in trije božji služabniki. Tem bo sledila vrsta drugih.

ZAKAJ ZDRUŽENJE DON BOSKOVICH GOJENCEV?

Za vse člane velja, kar pravi člen 3 statuta: "Ohranjati, poglobljati in udejanjati načela salezijanske vzgoje, ki so jo prejeli. Združenje se posebej zavzema:

a) za obrambo in utrditev vrednot osebe in družine;

b) za kulturni, socialni, moralni in verski dvig v skladu z vzgojo, ki so jo prejeli;

c) na poseben način se zavzemajo za uboge in mladino."

Še posebej so dolžnosti katoliških gojencev "zavzemati se s skupnimi močmi za krščansko preobrazbo družbe v duhu evangelija in sicer na don Boskov način, predvsem za celovito reševanje mladine."

PRIPADNOST SALEZIJANSKI DRUŽINI

Salezijanske konstitucije pravijo, da gojenci pripadajo k salezijanski družini zaradi

vzgoje, ki so jo prejeli. Ta pripadnost postane še bolj tesna, ko se vključijo v salezijansko poslanstvo v svetu. Po številu članov je to sicer največja skupina. Statut pa določa, da gojenci tesno sodelujejo s salezijanci, sestrami in sodružniki, kakor tudi z drugimi vejami salezijanske družine, in sicer v bratskem sodelovanju ob upoštevanju avtonomije vsakogar!

KAJ PA PRI NAS?

Sklenimo z vzklikom: Don Boskovi bivši gojenci - povežimo se v združenje in v spremenjenih časih skupno gradimo nov svet na temelju bogate don Boskove pedagoške dediščine!

Pišite nam!

Tone Ciglar

SESTRE HČERE MARIJE POMOČNICE DEKLETOM

Nadaljevanje z 12.strani

naših vrednot je prav ta, da ponovno odkrivamo skrivnost. K tej kulturni sintezi nas danes kličejo sveti oče, človeštvo in zgodovina. Kulturne sinteze morajo izhajati iz življenja, katerega delci morajo biti vključeni v novo zgodovino človeštva.

Hotele bi z vami deliti vaše upanje, vam odkrivati svoje sanje. Mnoge izmed vas živite našo duhovnost, po-

znate don Boska in mater Mazzarello, preventivni vzgojni sistem, okušale ste čutečo ljubezen, ki so nam jo naši ustanovitelji zapustili, da jo darujemo vam.

Toda naša želja je, da bi še mnogo drugih mladih moglo uživati te zaklade in najti v svojem življenju razlog za veselje.

Zato bi vam rade predlagale, da bi skupaj z nami, ki smo svoje življenje posvetile Kristusu za vas, spletle obširno mrežo odnosov, mrežo, ki bo zajela ves svet. Mnogo žena nas je, na vseh koncih sveta, smo polne navdušenja, energije in moči. Nič se ne bo moglo ustavljati našemu vsakdnjemu koraku zdrave samozavesti, naši želji, da v solidarnosti živimo za druge.

Z nami pa je Žena, ki poje svojo pesem, to je Marija s svojim spevom Moja duša (Magnifikat). Govori nam, da zgodovino ustvarjajo mali. Malo deklet iz Nazareta je z božjimi očmi gledalo na zgodovino in premagalo občutek nesmiselnosti bivanja. Pogreznila se je v skrivnost bolečine, postala je romarica v skrivnosti vere, radovala se je v upanju.

Vsaka, ki se čuti nagovorjena in bi rada kaj vprašala, naj se obrne na hčere Marije Pomočnice, ki so ji najbližje, ki jim zaupa. Vse pa bi rade postale del mreže, ki bo zajela ves svet in ga rešila v ljubezni.

Z veliko ljubeznijo vaše sestre

HMP

TAKO NAJ SVETI...

Ko smo don Boskove prostovoljke novembra 1990 prejemale prenovljene konstitucije naše ustanove (Sveti sedež jih je potrdil 14. junija, vrhovna odgovorna pa razglasila 24. junija!), smo ponovno zaslutile globok pomen besed blaženega Filipa Rinaldija, začetnika naše ustanove: "Vaš poklic ni samo v tem, da se posvetite, ampak da se prilagodite življenjskim potrebam in času, samo da storite kaj dobrega. Don Boskov način apostolata je takšen, da ga lahko izvršujete, kjerkoli živite. Predvsem razvijajte dejavnost v svojih družinah in na delovnih mestih."

V začetku novembra smo se v Candii Canavese (blizu Turina) zbrale odgovorne za skupine prostovoljk iz vseh evropskih dežel in nekateri asistenti na študijskih dnevih o prenovljenih konstitucijah. Našo ustanovo je namreč začel Filip Rinaldi (1917); čeprav je nosila pečat časa, je vendar pomenila začetek nove duhovnosti, ki bo različna od duhovnosti redovnic. Rinaldi je pripravil "Mali pravilnik" za življenje po zaobljubah v svetu brez zunanjih znamenj redovništva (obleka, samostan) in z miselnostjo, ki jo bo v Cerkvi uveljavil šele drugi vatikanski cerkveni zbor. Rinaldi je priporočal veliko preprostost življenja. Bistveno je, da je vsaka prostovoljka dobra tam, kjer se nahaja.

Prvim trem dekletom, ki jim je Rinaldi izročil pravilnik, je govoril: "Vzemite ga z ljubeznijo in ga preučujte, da boste svoje življenje povsem prilagodile pravilu, ki vas edino lahko vodi in vam omogoči postopno napredovanje v dobrem."

Sedaj smo se zbrale, da bi ob predavanjih dojele sveto-pisemsko in teološko vsebino novih konstitucij. Odgovorna za vzgojo nam je predstavila, kako od prvih do teh prenovljenih pravil gre za isto zahtevo, čeprav v različnih časih in razmerah. Prav zato smo po predavanjih osebno in v skupinah iskali odgovore za naš položaj v skladu s konstitucijami, ki so za nas konkretiziran evangelij. Konstitucije so za prostovoljko božji dar in obenem obveznost, ki jo spre-

jema. Zato mora vedno ostati v povezavi z Bogom.

Zadnji dan smo pričakovale z velikim veseljem, ko bi naj prejele prenovljene konstitucije. V cerkvi sv. Frančiška Saleškega (ki jo je zgradil sv. Janez Bosko), so se nam pridružile še druge, ki so za to priložnost prišle od vsepovsod. Ob besedi vrhovne odgovorne smo v Jezusovi zapovedi ponovno tako jasno zagledale svoje poslanstvo: "Vi ste sol zemlje. Vi ste luč sveta. Tako naj sveti vaša luč ljudem, da bodo videli vaša dobra dela" (Mt 5, 13.14.-6.).

Vsem so odmevale besede turinskega inšpektorja, ki je vodil slovesnost: "Če od tega trenutka naprej ne bomo bolj sveti, nas zgodovina ne potrebuje. Bodite še naprej prijazna navzočnost v svetu, kjer delujete. Pomagajte Bogu pri izpopolnjevanju stvarstva. Bodite nasprotje vsemu, kar hoče uničiti človeka. Mi človeka želimo prenoviti od znotraj. Poklic je zastojniški dar, ki ga ne smemo zadržati zase, ampak moramo velikodušno podariti tudi drugim. Potrebna je močna vera; bodite priče take vere!"

Potem je vrhovna odgovorna vsaki prostovoljki izročila gorečo svečo in knjigo konstitucij z besedami: "Prejmi prenovljene konstitucije in živi kot luč sveta!" Nato smo se ob zemeljskih ostankih blaženega Filipa Rinaldija goreče priporočile njegovi priprošnji, da bi zmogle zvesto živeti poklic luči v svetu!

DBP

ZADNJE NEDELJE - SHOD SALEZIJANSKE DRUŽINE

Zadnja nedelja v mesecu se je že iz don Boskovih časov uveljavila kot shod sotrudnikov ali shod salezijanske družine, da bi opravili tako imenovano vajo za srečno smrt. Don Bosko je pripisoval tej vaji velik pomen, ko naj bi vse stvari uredili tako, kakor da bi se bilo potrebno posloviti s tega sveta. Svetnik pravi, da je zagotovo na poti zveličanja kristjan, ki to vajo vestno opravlja.

Zadnje nedelje po nekaterih salezijanskih ustanovah - župnijah:

- Boštanj ob 15.00
- Maribor (Sv. Janez Bosko) ob 15.00
- Rakovnik ob 14.30
- Trstenik ob 14.00 (vendar vsako prvo nedeljo)
- Veržej ob 15.00

Vabljeni predvsem ožji sodelavci. Povabite še druge, ki bi hoteli na tak način poglobiti svojo duhovnost!

SALEZIJANSKI MISIJONSKI DAN

Ob obletnici smrti prvih salezijanskih mučencev - misijonarjev, blaženega Alojzija Versiglia, škofa, in blaženega Kalista Caravaria, duhovnika, ki sta umrla 25. februarja 1930 na Kitajskem, praznujemo salezijanci z vso družino, predvsem z mladino, salezijanski misijonski dan. Nekakšen pregled vse misijonske dejavnosti bo ob pobožnosti zadnje nedelje v februarju na Rakovniku, torej 24. februarja, ob 14.30. Prijatelji salezijanskih misijonov, pridite!

DUHOVNE VAJE ZA FANTE V ŽELIMLJEM

V domu duhovnih vaj v Želimljem bodo naslednji tečajji duhovnih vaj za šolarje:

1. za 7. in 8. razred:
 - 26. do 29. januarja
 - 30. januarja do 2. februarja
 - 3. do 6. februarja
 - 7. do 10. februarja
 -
2. za 4., 5. in 6. razred:
 - 12. do 14. aprila
 - 26. do 28. aprila
 - 29. aprila do 1. maja

Vsa srečanja se začno prvega dne ob 17. uri in se končajo zadnjega dne s kosilom.

Avtobus za Želimlje (samo ob delavnikih) odpelje ob 15.30 s številke 15; za smer Ribnica-Kočevoje 15 minut čez uro s številke 19 (do postaje Smerjene).

Prijavite se na naslov:

Dom duhovnih vaj
Želimlje 46
61292 lg pri Ljubljani

PRAZNIK SV. JANEZA BOSKA

Vse člane salezijanske družine vabimo, da se ob prazniku "očeta in učitelja mladine", kakor sedaj Cerkev uradno imenuje sv. Janeza Boska, poglobimo v njegovo apostolsko duhovnost tako, da se udeležimo praznovanja v najbližji salezijanski ustanovi, da poromamo na Rakovnik ali da vzamemo v roke njegov življenjepis.

Praznovanje sv. Janeza Boska na Rakovniku:

- 27. januarja, zadnja nedelja, zunanja slovesnost praznika, za člane salezijanske družine predvsem ob 14.30;
- 31. januarja, na liturgični praznik, celodnevno češčenje; vabljeni k molitvi in zakramentom, sklepna slovesnost ob 18.00!

ZBIRANJE ZNAMK

Nadaljujemo z zbiranjem znamk za slovenske misijonarje. Vsem veliko-dušnim zbirateljem in darovateljem znamk tudi v imenu misijonarjev srečno novo leto 1991!

Franc Saksida
Via Biasoletto 125
I-34141 TRST - TRIESTE

VEZILO 1991

NOVA EVANGELIZACIJA
NAS
ZAVEZUJE,
DA
SOCIALNO RAZSEŽNOST
LJUBEZNI
POGLOBIMO
IN ZANJO PRIČUJEMO.

Egidij Viganó

Vezilo je nekakšen duhovni program, ki ga vsako leto vsem vejam salezijanske družine da vrhovni predstojnik. Tako je izročilo iz don Boskovih časov. Običajno povzame kako značilno dogajanje v Družbi ali v Cerkvi. Za vezilo 1991 je vrhovni predstojnik dobil navdih ob 23. vrhovnem občnem zboru, ki je bil od aprila do maja 1990 v Rimu in ob papeževem dramatičnem vabilu, da se z vsemi silami lotimo nove evangelizacije.

Papež Janez Pavel II. je v pričakovanju leta 2000 in začetka tretjega tisočletja krščanstva, razglasil veliki advent. Zaznamovan naj bi

bil predvsem z novo evangelizacijo, pomeni ponovnim oznanjanjem evangelija tistim deželam in tistim ljudem, ki so že bili pokristjanjeni, pa so od svojega krščanstva odpadli ali ga dejansko ne živijo.

"Ker so krščanski laiki udje Cerkve, imajo poklic in poslanstvo oznanjati evangelij. Jezus natančno poziva: 'Pojdite in oznanjujte evangelij,' kar ima svoj pomen in svojo neodstranljivo nujnost. Vsekakor današnji položaj ne samo v svetu, ampak tudi na tolikih krajih Cerkve absolutno zahteva, da je treba Kristusovo besedo sprejeti z neposredno in velikodušno ubogljivostjo. Vsak učenec je

osebno poklican. Nihče se ne more izogniti dolžnosti osebne odgovora: 'Gorje meni, če evangelija ne bi oznanjal!' (1Kor 9, 16), pravi papež v pismu O krščanskih laikih.

Salezijanska družina se s tem vezilom zavezuje, da bo prav v duhu salezijanskega izročila prispevala svoj delež tako, da bo z ljubeznijo poživila svoje vzgojno prizadevanje v prid mladine, kajti vzgoja je ena najbolj socialnih dejavnosti. Že don Bosko je opredelil svojo vzgojo kot način, kako družbi in Cerkvi dati "dobre kristjane in poštene državljane". Svet danes najbrž ničesar bolj ne potrebuje. Tudi naša domovina ne. Radi bi ji pomagali, da si tako z vzgojo omogočimo svetlejšo prihodnost.

Potrebe bodo gotovo velike. Upamo, da bo vsak povabljen, da prispeva svoj najboljši delež. Pa naj to, kar nam je bilo odvzeto, dobimo nazaj ali ne - čeprav je služilo kot nositelj raznih dejavnosti in bi tako služilo tudi sedaj - ne moremo čakati. Kdor ljubi mladino, bo našel način in sredstva, da ji pomaga, čeprav sam nima ničesar in ne ve, kaj in kako! Zato se bomo morali vsi člani salezijanske družine - vse veje - združiti, navdušiti za to delo in začeti takoj. Kdor ne bo začel takoj, bo prepozen in bo zagrešil greh, greh proti narodu, ki potrebuje velikodušnih ljudi, pripravljenih na žrtev in pomoč, predvsem pri vzgoji mladine. Navdihujmo drug drugega in si pri tem pomagajmo.

Tone Ciglar

PAPUA - NOVA GVINEJA

Nadljevanje s 17. strani

V Sloveniji se precej prstovoljcev zanima za delo v papuanskem misijonu. (19. VII.).

V našem misijonu je dosti dela za vzgojitelje mladih na vseh področjih, za učitelje in učiteljice za srednjo šolo, za mojstre in učitelje za mehaniko, mizarstvo, gradnjo, avtomehaniko, poljedelstvo, živinorejo; za dekleta pa še zlasti gospodinjstvo, šivanje, nego in prehrano otrok. Dela je dovolj za vsakogar, ki ima dobro voljo. Stanovanje za dekleta - laične misijonarke imamo tik ob morju, nadstropno hišo; prav tako za fante posebej.

Katekizem, ki sem ga predelal, je pripravljen za tisk. Prosil sem salezijance v Manili, da bi ga natisnili. Med čakanjem na odgovor pa počasi pripravljam slovnico, ki je potrebna zlasti za tiste, ki se uče jezika. V nedeljo 9. IX. sem v vasi Here-Here imel prvo obhajilo za 23 osnovnošolcev, ki sem jih na to pripravljaval mesec in pol vsak dan popold-

ne. Bilo je prav lepo. Bog daj, da bi se ohranili dobri in veseli (14. IX.). J. Kramar

Janez GORKIČ

* 24. VIII. 1907 - + 22. XII. 1990

Rajni salezijanski duhovnik, ki je praktično vse svoje življenje deloval v raznih italijanskih inšpektorijah, se je rodil v Vrtojbi pri Gorici. Mama Frančiška, umrla je 11. marca 1959 v zavodu sester blizu Turina, je veliko pretrpela še zlasti v času begunstva med prvo svetovno vojno. Kot vdova je morala skrbeti za dva sinova, ki sta oba postala salezijanca, saj je mlajši Alojzij postal sobrat pomočnik, umrl leta 1980.

Osnovno šolo je začel obiskovati v Vrtojbi leta 1915. Zaradi vojne nevarnosti se je družina - v tem času že brez očeta - kot toliko drugih družin s Primorskega in Goriškega, preselila v kraj Strnišče pri Ptuj, kjer je bilo taborišče za slovenske begunce s Primorske.

Novembra 1919 je prišel na Rakovnik in se vpisal v 4. razred ljudske šole. Razrednik je ob ocenah pripomnil: nadarjen. Leta 1920 je odšel v Veržej in začel obiskovati nižjo gimnazijo. Po končani gimnaziji je 1924 odšel v noviciat na Radno, kjer je naslednje leto postal salezijanec.

Potem je odšel v Italijo in ostal tam do konca življenja. 1934 je bil

posvečen v duhovnika. V mnogih zavodih je opravljaval različne službe, največ pa je bil magister novincev.

Konec življenja je preživel v Lanuvio blizu Rima, kjer je bil spovednik.

Dobri Bog naj mu bo bogat plačnik za njegovih bogatih 83 let življenja, 65 let redovništva in 56 let duhovništva!

B. K.

Peter POZDEREC

* 19. VI. 1908 - + 14. XII. 1990

Pokojni oče je bil sin vernih kmečkih staršev, srednji med petimi fanti. Ko je bil star deset let je umrla mati, oče pa je padel v prvi svetovni vojni. Tako je pet fantov vodilo kmetijo in gospodinjstvo; najstarejši je bil takrat star petnajst, najmlajši pa tri leta.

Veliko časa je preživel ob Muri, nekaj let celo kot brodar. Od deroče reke se je veliko naučil: boriti se in plavati proti toku. Kot fant je obiskoval salezijanski oratorij v Veržeju in se tam navzel don Boskovega duha. Pred tridesetimi leti mu je umrla žena Katarina, mati šestih otrok; od takrat je vso skrb za vzgojo otrok in za gospodinjstvo prevzel na svoje rame. Vendar ga to ni oviralo, da ne bi vsak dan šel k maši v pet kilometrov oddaljene Beltince. Vse življenje je opravljal prve petke in ob nedeljah in zapovedanih praznikih nikoli ni prijel za kakšno težaško delo. Bil je človek močne in osebne vere, obdarjen tudi v veliko življenjsko modrostjo. O svojem bližnjem je govoril le dobro in kdor koli ga je prosil pomoči, mu je ni odrekel. Pri njem so vedno našli zatočišče revni in zapuščeni. Pred političnim pritiskom ni nikoli klonil. Z veliko požrtvovalnostjo in ljubeznijo je sodeloval pri povečavi kapele na Melincih. Vse od leta 1960 je redno skrbel za materialno nabirko za salezijance, saj je bil vesel in srečen, da je njegov sin Jože postal salezijanski duhovnik.

Veliko število duhovnikov in vernikov ga je pospremilo na melinčko pokopališče, kjer čaka vstajenja svojega telesa.

J. P.

Spoštovani!

Hvala za prejeti Salezijanski vestnik. Vedno sem vesela za lepo in bogato vsebino. Vsak dan po molim in priporočam v božje varstvo usó to veliko družino Vestnika.

Pošiljam Vam skromen dar ter Vas veselo in hvaležno pozdravljam!

Ana Križman

Spoštovani gospod!

Nekaj se je nabralo za Salezijanski vestnik, kar Vam sedaj pošiljam. Kako bo pa za naprej, še nič ne vem, je še vse v božjih rokah in sem slabo pri zdravju.

Spomnite se me pri Mariji Pomočnici, saj bi še rada živela in še kaj dobrega naredila tu na zemlji za salezijansko družino in za našo drago župnijsko cerkev, do katere imam le deset minut.

Slišimo, kako so nevarni časi, zato vsi lepo prosimo Marijo Pomočnico za ljubi mir med narodi. Zbogom!

Marija Vrbnjak

Spoštovani gospod!

Pred dobrim mesecem je umrla moja sestra Marija, ki ste ji pošiljali Salezijanski vestnik. Skupaj sva molili za duhovne poklice. Vestnik sva tudi z veseljem prebirali. Lepo Vas prosim, če bi ga sedaj pošiljali na moj naslov!

Prejmite lepe pozdrave.

Paula Perme

Spoštovani urednik!

Kljub težavam, ki nas morda čakajo, se ustavimo in se nasmehnimo novorojenemu Detetu! Z ljubečo roko naj Vas tudi v prihodnjem letu vodi, da boste zmogli še naprej urejati Salezijanski vestnik. Rada ga prebiram in se Vam za vse iskreno zahvaljujem. Še naprej se Vam priporočam v molitev, enako vsa moja družina.

Ostanite zdravi, naj Vas varno vodi Marija Pomočnica in njen goreči častilec sv. Janez Bosko. Bog z Vami in z Vašimi sodelavci.

Hvaležna bralka Salezijanskega vestnika.

Cilka Knapič z družino

Spoštovani!

Naj Vam napišem spomin na romanje.

Kmalu po vojni sem imela priložnost obiskati Marijo Pomočnico na Rakovniku.

V nepozabnem spominu imam procesijo, v kateri so nosili kip Marije Pomočnice, takrat še po vasi, do ceste in nazaj v cerkev, kjer so bile potem večernice. Dobro se spominjam, koliko je bilo solznih oči: od sreče ali od žalosti, saj je bilo kmalu po vojni.

Ker sem doma iz božjepotne župnije do lani nisem bila na Rakovniku. V molitvi pa se vsak dan zatekam pod varstvo rakovniške Pomočnice in svetega Janeza Boska.

Marta Klakočar

Spoštovani gospod urednik!

Prvič se Vam oglašam s prispevkom za naš list, saj sem naročena na Vestnik, ki ga posredujem tudi naprej. Sedaj pa bi rada tole povedala:

Spoštovane bralke - mame in stare mame!

Naša ljubezen, skrb, dolžnost in odgovornost v družinah je, da delamo in sodelujemo po svojih skromnih zmožnostih z mladimi družinami. Prav v tem smo poklicane, da lahko največ prispevamo za več rojstev otrok in za manj splavov. Čeprav smo morda že starejše, še vedno lahko pomagamo mladim mamicam in jim tako dajemo občutek varnosti, da bodo imele komu pustiti svojega (bodočega) otroka v času odsotnosti (službe). To je nujno potrebno!

Pri tem pa še to, da povem svoje osebno počutje: ko pazim na otroke, ne samo svoje vnuke, vidim, da so mamice zadovoljne, sproščene in pripravljene sprejeti novorojenčke!

Pomagajmo jim, dokler moremo! Le tako bomo kaj prispevale k večjemu številu otrok. Pa tudi naša vest bo bolj mirna.

Želim Vam veliko sreče pri urednikovanju v novem letu!

Vida Prijatelj

MARTINIŠČE - M. SOBOTA

Pet let po priključitvi Slovenske Krajine k matični Sloveniji, so se salezijanci naseli tudi v tej pokrajini, od koder je bilo že veliko salezijancev, ki so kot fantje odhajali v Turin ali v Ilišnji Veržej. Prekmurska ravnina ni samo rodovitna dežela, pač pa tudi bogata z duhovnimi poklici. Velik val poklicev je sprožil tudi salezijanski misijonar na Kitajskem, msgr. Jožef Kerec, čigar 100-letnico rojstva bomo praznovali prihodnjo jesen. Ko smo tako kot druge zavode salezijanci morali zapustiti tudi Martinišče, smo se leta 1970 naselili v Dokležovju, kar je vsaj simbolična navzočnost tistega, kar je bilo Martinišče. Prekmurje je tako na obrobju Slovenije, kakor tudi na obrobju salezijanskega delovanja.

1. Murska Sobota, središče Slovenske Krajine, s številnimi posebnostmi ostaja na obrobju.
2. Martinišče leta 1929, novo, ki pa ni bilo nikdar dokončano; od 1924 je bilo v stari zgradbi v mestu samem.
3. Martinišče 1990, internat; vsaj tako služi prvotnemu namenu; ko bi le bilo veliko fantov deležnih dobre vzgoje.
4. Gojenci zavoda, med katerimi je bil tudi msgr. Lojze Kozar; mnogi so tako lahko dosegli poklic.
5. Tako kot na soboškem pokopališču čakajo rajni salezijanci vstajenja, tako Martinišče in drugi zavodi čakajo vstajenja novih časov. Jih bomo dočakali?

1

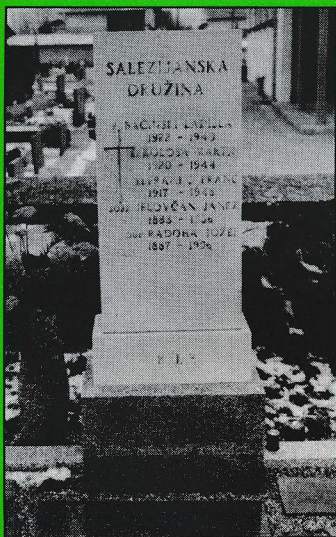

Murska Sobota, dijaki zavoda Martinišče

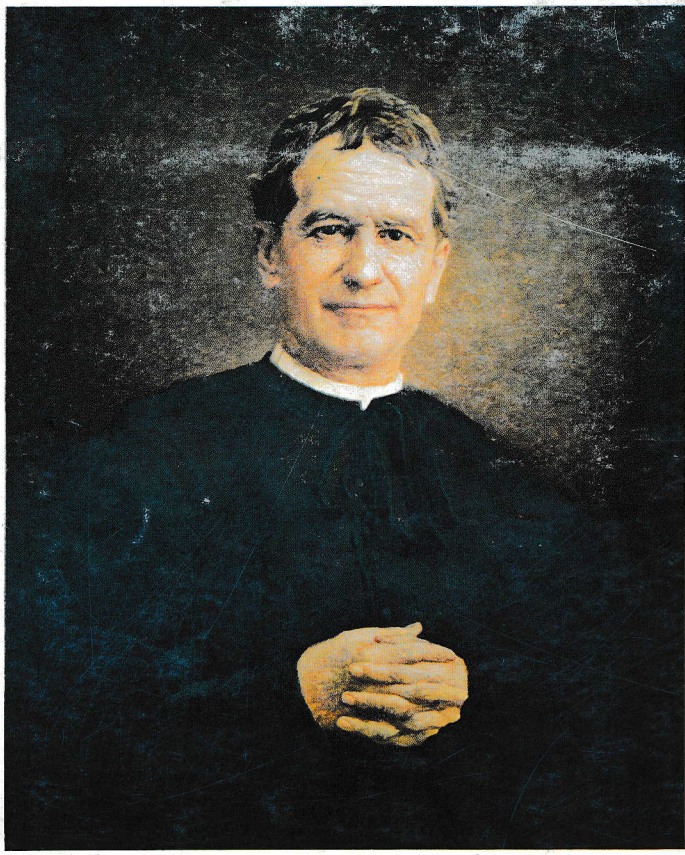
2

3

4

Akad. slikar Jaka Torkar je sodeloval pri slikarski koloniji DB'88 in takrat naslikal don Boska (z boretom, pastel-kreda), ki ga hrani salezijanski inšpektorat v Ljubljani. Jeseni 1989 smo na Rakovniku vrhovnemu predstojniku g. Egidiju Viganóju podarili drugega Torkarjevega don Boska (olje na platnu), ki je sedaj v osrednjem uradu vrhovnega predstojnika v materni hiši salezijancev v Rimu.

Jaka Torkar -
sveti Janez Bosko

